Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 122. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 2-го ЧЕРВНЯ 1978. ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 2, 1978. No. 122. VOL. LXXXV.

ЗАХІД НЕ МОЖЕ ІҐНОРУВАТИ ВІЙСЬКОВОГО ВТРУЧАННЯ СССР І КУБИ В АФРИЦІ — ПЕРЕСТЕРІГАЄ КАРТЕР

Президент Джіммі Картер (посередині) в оточенні голів урядів інших держав (згори: грецький прем'єр Константин Караманліс, прем'єр Ісляндії Ґеір Голґрімсон та прем'єр Туреччини Булент Еџевіт) прислухується церемонії відкриття конференції НАТО.

Вашінгтон. — Відкриваючи дводенні наради лідерів 15-ох держав-членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), президент Джіммі Картер у вівторок, 30-го травня, заявив, що цей оборонний союз не може іґнорувати військового втручання Совєтського Союзу і Куби у внутрішні справи африканських країн, зокрема Заіру, бо ті заходи комуністичних держав не тільки загрожують безпеці і майбутності Африки, але теж інтересам НАТО. Не закликаючи до спільної дії всіх членів НАТО, Президент вітав старання поодиноких союзних держав допомогти африканським країнам вирішувати власне майбутнє і запевнити мир на тому континенті.

Хоча президент Картер у своїй промові присвятив досить багато уваги совєтській та кубинській інтервенції в Африці, то теж наголосив загальну загрозу з боку комуністичного світу, відмічуючи факт, що протягом останнього десятиріччя Совєтський Союз і його сателіти з Варшавського Пакту скріпили свою військову силу до тієї міри, що вона значно перевищує оборонні потреби комуністичного бльоку. Останнім часом СССР почав поширювати свої військові впливи на різні обшири світу і Захід мусить цим крокам протиставитися — заявив президент Картер, додаючи, що під сучасну пору вільний світ спроможний запобігти цій загрозі, але не відомо чи зможе це робити в майбутньому, хібащо НАТО змодернізує свої збройні сили і скріпить їх. Модернізація, збільшення видатків на оборонні цілі, стандартизація зброї держав НАТО — це пропозиції уряду ЗСА, що їх лідери НАТО мали розглядати в другому дні нарад у Вашінґтоні.

У своїй промові на відкритті цих нарад президент Картер підкреслив, що завданням НАТО не є тільки запевнити безпеку її членів, але також довести до послаблення напружень між Заходом і Сходом, запевнити успіх політики детанту та запевнити загальне обмеження зброї і фактичне зменшення її кількости в світі.

Того самого дня промовляли теж британський прем'єр Джеймс Каллаген і генеральний секретар НАТО Йозеф Лунс, які також на-

(Закінчення на стор. 6-ій)

У ПАРИЖІ ВІДКРИТО СОВЄТСЬКИЙ ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКОВІ: УКРАЇНЦІ ПРОТЕСТУЮТЬ

Париж (С. Г.). — В середу, 24 травня перед полуднем на сквері ім. Т. Шевченка в Парижі відбулося відкриття його пам'ятника, зорганізоване совєтською амбасадою. Пам'ятник представляє собою невеликий стовп з брунатного граніту і бронзовим погруддям на ньому, роботи київського скульптора Лисенка. Стовп стоїть під самою стіною церкви св. Володимира Великого. Ще годину до відкриття пам'ятника бульвар Сен-Жермен і вул. Сен-Пер були заповнені поліцією (ми нарахували 16 вантажних авт з 20 аґентами поліції). Увесь фронт скверу від бульвару Сен-Жермен був обставлений двома рядами поліціянтів з рушницями, які фактично замкнули бульвар для прохожих, пропускаючи тільки авта. Поліція

Подробиці про відкриття „під караулом" совєтського пам'ятника Т. Шевченкові в Парижі та про події, що це відкриття попередили і після відкриття слідували, будуть подані в черговому числі „Свободи".

не перешкоджала роздавати летючки, але в кількох місцях пробувала вирвати і знищити транспаренти, безцеремонно штовхаючи жінок, які їх несли. Самого відкриття довершив представник міста (малозначна особа) і совєтський амбасадор у Франції. Ще до початку відкриття, у церкві св. Володимира почався молебень і люди, вийшовши з церкви на вул. Сен-Пер, приєдналися до протестаційної групи, що зібралася із транспарентами поза кордоном поліції. Після відкриття ця група, яку вів Л. Плющ з українським прапором, перейшла серединою бульвару Сен-Жермен аж до площі Одеон і звідти завернула назад до скверу Шевченка, який був щільно обставлений поліційними автами й аґентами з рушницями. Група протестантів, коло 150 осіб, відспівавши національний гимн, розійшлася. Половину тієї групи творила молодь.

Сам пам'ятник має тільки напис „Тарас Шевченко, український поет, 1814 — 1861", (французькою мовою). Але той факт, що його поставив режим, який переслідує ідейних послідовників Шевченка, глибоко обурив українську громаду у Франції. Дуже добрий вислів цьому дав Л. Плющ у своєму листі до редакції газети „Ле Монд" (Лист Л. Плюща в „Ле Монд" надрукований в українському перекладі на 2-ій стор. в цьому числі „Свободи").

Брежнєв прибув до Праги, поліція придержала дисидентів

Прага, Чехо-Словаччина. — Ройтер інформує, що Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, прибув у вівторок, 30-го травня ц. р., з чотироденною візитою до Чехо-Словаччини, де його зустріли з великими і шумними парадами президент ЧСР Ґустав Гусак, майже усі верховоди чехо-словацької Комуністичної партії і 100-тисячна маса народу, зорганізованого партією і урядом для цієї цілі. Напередодні приїзду комуно-московського верховоди чехо-словацька політична поліція виарештувала майже усіх видатних дисидентів - сиґнаторів „Хартії-77", між ними відомого актора Павела Ландовського, музичного критика Івана Медика, журналіста Любоса Добровского та багатьох інших. Деяких дисидентів, як твердять приятелі заарештованих, поліція фізично потурбувала. „Я ще не бачила такої брутальної поведінки поліції, як напередодні приїзду Брежнєва", — заявила дружина Павила Ландовского у телефонічній розмові із закордонними кореспондентами у Відні.

Московського „гостя" вітали на сім-милевій трасі з летовища до президентської палати тисячні маси, шкільні діти, робітники, які були спеціяльно звільнені з праці в тому дні, та багато громадян, які з цікавости вийшли на вулиці не тому, щоб привітати московського верховоду, але щоб поглянути на нього і на урядову параду вітання. Першу візиту Брежнєва в Чехо-Словаччині на протязі останніх п'ятьох років трактують політичні спостерігачі як моральну піддержку для Ґустава Гусака, який прийшов до влади в 1969 році після здушення совєтськими танками і військами Варшавського Пакту чехо-словацького перевороту і короткотривалої „Празької весни", яка проходила під керівництвом Александра Дубчека. Гусак, який користується в Москві пошаною і довір'ям все ще має силу балянсувати різниці поглядів між поміркованими і консервативними комуністичними фракціями, але він не зумів вдержати однозгідности в 11-членній Президії Центрального Комітету Компартії і, довідавшись про це, Москва вирішила допомогти своєму старому слузі, центрову політику якого схвалювали на Кремлі, бо вона забезпечувала спокій в країні і заспокоювала наростаючі пристрасті між поодинокими прошарками народу.

Л. ЛУК'ЯНЕНКА СУДИТИМУТЬ, П. ВІНСА ПОБИЛИ В ТЮРМІ, С. ГЛУЗМАН ПРОГОЛОСИВ ГОЛОДІВКУ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України наспіли нещодавно вістки, що слідство проти Левка Лук'яненка, якого обвинувачують за ст. 62 ч. 2 КК УРСР (антирадянська аґітація і пропаґанда), добігає кінця і незабаром має початися над ним суд у Чернігові, де він перебуває в слідчій тюрмі. В квітні 1978 року члени Гельсінкської групи звернулися з черговим закликом до світової публічної опінії і зокрема до українців закордоном, почати негайні акції в обороні Левка Лук'яненка.

Левко Лук'яненко

Вони пишуть: „Лук'яненко — це шостий за рахунком і другий після Миколи Руденка — за місцем і значенням у нашій Групі діяч, а за питомою вагою вони дорівнюють один одному... Це щодо його значення, як громадського діяча, а як людину його ніхто не годен заступити. Його арештували 12 грудня 1977 року і за ст. 62 ч. 2, за якою його обвинувачують, йому загрожує новий термін покарання — 10 років таборів і 5 років далекого заслання. Він був звільнений 10 січня 1976 року, після 15 років покарання у тюрмах і таборах РСФСР за безпрецендентну справу. Молодий і талановитий адвокат, публіцист, написав теоретичний трактат про вихід України зі складу Радянського Союзу на підставі конституційного права, після референдуму, а також програми „Української Робітничо-селянської спілки". Після звільнення Лук'яненко поселився в Чернігові, де його відразу взяли під адміністраційний нагляд міліції і негласний нагляд КҐБ. Він вступив до нашої групи „Гельсінкі" і, таким чином став на той шлях переслідувань і тяжких покарань з боку влади тобто КҐБ.

Ніколи не думали ми, що підписання Гельсінкських угод буде чистою формальністю і люди, що по суті сприяли виконанню цих угод і боролися проти порушення прав людини, опиняться на лаві підсудних, хоч не всі разом, але всі по черзі.

П'ятий місяць іде слідство „в справі" Левка Лук'яненка. Перепитали багато людей і з тих допитів прояснюється, що справу фабрикують в темпі і не забаряться з судовим процесом, закритим, однобічним, з порушенням конституційних законів і процесуального кодексу УРСР. Затвердять йому максимальний термін покарання — 15 років!

15 років перших він уже відбув, а потім 2 роки просидів під наглядом (що мало чим відрізнялися від життя в таборі), тепер нові 15 років і в сумі це складає 32 роки за ґратами! Здається, що коли вдуматися тільки за що українців судять, то люди, в яких серце живе — не сміють мовчати. А досі про Левка Лук'яненка не чути за межами України...Втрачаємо надію, що є люди за океаном, які всилі нам допомогти в боротьбі нерівній і тяжкій..."

Петра Вінса, якого при кінці березня 1978 року засудили на 1 рік ув'язнення за „дармоїдство", в другій половині травня ц. р. побив у тюрмі в Києві прапорщик Бурлєц. Після засуду Вінс вніс прохання на касацію, яка мала розглядатися в травні ц. р., але дотепер його справи не слухали. Батько Петра, Георгій Вінс, відбуває 5-річний присуд в таборах, як баптистський пастор за свої релігійні переконання.

Семен Глузман, який перебуває в Пермському таборі ч. 36, проголосив 13 травня ц. р. голодівку в протест проти знущання над ним таборової адміністрації. Зокрема він протестує проти того, що власті відмовляються реаґувати на його домагання і скарги. Глузманові залишився ще 1 рік ув'язнення, а потім заслання. 15 травня ц. р. після заяви Глузмана, що він перейде на „суху голодівку" (без води), його вивезли у невідомому напрямі. Дехто припускає, що його перевезли до в'язниці у місті Перм.

Любі Мурженко, дружині Олександра Мурженка, подібно, як свого часу Петрові Вінсові, власті дали „другу пересторогу" за її „дармоїдство". Йдеться тут про чергові знущання властей, які, з одного боку, через Комісію для влаштування на праці висилають її у різні установи, а з другого — дають їм доручення не приймати її на роботу. Стало теж відомо, що Олександра Мурженка позбавили побачень в таборі, ларка та інших „привілеїв" на цілий рік.

Закінчено академічний рік у філії УКУ у Вашінґтоні

Вашінґтон (ОУПС). — В понеділок, 22-го травня, відбулося тут у приміщенні Філії УКУ святкове закінчення академічного року 1977 — 78 з участю о. духовника УКУ Степана Кержецького, що відкрив останню сесію УКУ в цьому році молитвою, та о. З. Злочовського, що провів кінцеву молитву. На академічну програму вечора склалися три доповіді: проф. Юрій Старосольський подав звіт із діяльности Філії УКУ в Вашінґтоні за весь академічний рік, а зокрема за зимовий семестр 1978. Другим промовляв проф. Яр. Рудницький — координатор Філій УКУ в Вільному Світі: він схарактеризував працю цих філій на різних континентах, зупинившися довще над найновішою філією УКУ в Монтреалі (що була створена в 1977 році й в протилежність до всіх інших немає досі свого будинку). Третій доповідач — проф. Кость Біда з Оттави торкнувся найновішого проєкту УКУ — опрацювання Синайських рукописів, що їхні мікрофільмикопії придбала Конґресова Бібліотека в Вашінґтоні й цим уприступнила їх науковому світові: замість їхати на Синайську гору до манастиря св. Катерини, можна прослідити всіх сорок слов'янських рукописів на „Вашінґтонській горі", де вони не тільки доступні для дослідів, але є можливість для їхньої репродукції чи то в формі зероксових відбиток, чи мікрофільмових копій. Після доповідей була жива дискусія, в якій присутні ставили питання щодо порушених проблем та найближчих завдань української науки.

ОЛЬГА ВОЙЦЕНКО ОДЕРЖАЛА ДОСЛІДЧУ ДОТАЦІЮ

Оттава. — Ольга Войценко одержала дослідчу дотацію в сумі 1.500 дол. на виготовлення шостого тому „Літопису українського життя в Канаді". Це — україномовний хронологічний показник, що подає резюме важливих статтей вінніпезького тижневика „Український голос". О. Войценко вже видала перших п'ять томів „Літопису" за період 1910 — 1949 рр. Шостий том обійматиме роки 1950 — 1959.

Король Еспанії в червні відвідає Китай

Мадрид, Еспанія. — Ройтер інформує, що король Еспанії Хуан Карльос відвідає в червні ц. р. Китайську Народну Республіку. Він буде першим европейським монархом, який відвідає червоний Китай від часу захоплення там влади комуністами в 1949 році. Речник міністерства закордонних справ еспанського уряду заявив, що король Карльос і королева Софія задержаться в Китаю від 16 до 21-го червня. По дорозі до Пекіну королівська пара відвідає Іран, а повертаючись до Мадриду поступлять також до Іраку. Політичні спостерігачі пригадують, що Китай був першою комуністичною країною, визнаною Еспанією. Обидві країни вдержують від 1973 року дипломатичні зв'язки на амбасадорському рівні, нав'язані ще колишнім диктатором Еспанії Франціском Франком

В Нюарку переслухують двох совєтських шпигунів

Нюарк, Н. Дж. — Ассосіейтед Пресс інформує, що тут розпочались переслухання двох совєтських шпигунів, службовців Організації Об'єднаних Націй, які намагалися підкупити старшину американської військової фльоти, щоб він викрав засекречені документи і за винагороду залишив їх біля телефонічної будки на одній з доріг в стейті Ню Джерзі. Шпигуни Рудольф П. Черняєв, службовик в персональному відділі генерального секретаріяту ОН, і Владік А. Енгер, один із заступників генерального секретаря Курта Вальдгайма, були арештовані службовиками Еф-Бі-Ай 10 днів тому і від того часу перебували в одній із в'язниць Метропольтального Ню Йорку. Разом з названими був придержаний також аташе совєтської місії до ОН Владімір П. Зінякін, але його звільнили на підставі документу про дипломатичну недоторканість.

Завершено підготову до Українського Фестивалю Ню Джерзі цієї суботи

Голмдел, Н. Дж. — Український Фестивальний Комітет в Ню Джерзі, який займається влаштуванням четвертого Фестивалю в Ґарден Стейт Артс Центрі (виїзд ч.116 з Ґарден Стейт Парквею) в суботу, 3-го червня, повідомляє, що для осіб, які з різних причин не набули квитків на пополудневу мистецьку програму, в касі Артс Центру залишено обмежену кількість квитків і їх можна буде набути під час фестивалю. Крім цього, при касі Центру можна буде закупити квитки в ціні 2.50 дол. на розлогому травнику, який може примістити біля 3,000 осіб.

Як уже інформовано, фестиваль розпічнеться вже в 11-ій год. вранці виставками красного і народного мистецтва, показами ноші, тощо. В 1-ій годині по полудні почнуться мистецькі програми з участю молодечих ансамблів з Ню Йорку і з Ню Джерзі, а головна мистецька програма на сцені амфітеатру заплянована на год. 5-ту по полудні. В цій програмі виступить бас Метрополітальної Опери Павло Плішка, хори „Прометей" з Філядельфії і „Веснівка" з Торонта, танцювальні ансамблі п-і Роми Прийми-Богачевської і „Гомін України" з Детройту, оркестра „Темпо", вокалістка Ірина Вельгаш Вінніпеґу. Програмою вестиме Ярослав Семчишин з Вінніпеґу

Увечері цього ж дня, в приміщеннях Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, відбудеться пофестивальна забава з участю трьох оркестр — „Темпо", „Червона Рута" і „Гомін України". Під час забави можна буде стрінутись з виконавцями фестивальної програми.

ПЛАСТУНИ ВІДБУЛИ СВОЄ СВЯТО ЮРІЯ

Іст Четгем, Н. Й. — Біля 350 юнаків і юначок із Пластових Станиць в північно-східніх ЗСА взяли участь у змаганнях з пластування, спорту і теренових гор під час традиційного „Свята Юрія", яке відбулося тут на оселі „Вовча Тропа" в днях 27-го і 28-го травня.

Цьогорічне Свято відзначувало Українські Визвольні Змагання і 60-ліття проголошення відновлення незалежности та суверенности України.

Хоча офіційне відкриття Свята відбулося в суботу, 27-го травня рано, юнацтво вже в п'ятницю прибуло на оселю. Для них зорганізовано несподіванку - вечірку.

Група учасників під час закриття „Свята Юрія"

Теренові гри, спортові змагання, Богослуження і ватра відбувалися в суботу. В неділю переведено фінали спортових змагань і закриття Свята, під час якого відбулося заприсяження нових пластунів, іменування на вищі ступені, надання відзначень та переходи юнацтва до старшого пластунства, як теж роздача нагород першунам Свята.

Переможцями у теренових грах були: в конкуренції юнаків — 1. Сиракюзи-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Помер проф. д-р Микола Зайцев

Українська наука і українська суспільність понесли велику втрату: 30 травня ц. р. помер видатний український вчений, політичний і громадський діяч проф. д-р Микола Петрович Зайцев. В короткій статті трудно схопити всі сторони багатоплідного життя Покійного.

Народився Микола Зайцев 5 листопада 1894 р. в с. Піски на берегах Донця. В рр. 1912 — 1916 вчився на Хемічно-Технічному Відділі Харківського Технічного Інституту. В 1916 р. під час Першої світової війни був мобілізований до військової служби, а в 1917 р. приймав участь в Україні у військовій частині. На початку 1918 р. взяв участь в поході зукраїнізованих частин з Карпат до Києва, де вступив і закінчив першу українську інструкторську школу старшин. Вкінці 1918 р. приймав участь в боях

Св. п. проф. д-р Микола Зайцев

Української Армії. В рр. 1919 — 1920 був в Першому Зимовому Поході і за відвагу був нагороджений Орденом Залізного Хреста. В ранзі сотника приймав

(Закінчення на стор. 6-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Голоси перестороги

Протягом останніх кількох днів військове втручання Совєтського Союзу і Куби у такі африканські країни, як Заїр, Етіопія та інші викликало гострі публічні заяви з боку президента Джіммі Картера, його дорадника для справ крайової безпеки д-ра Збіґнєва Бжезіньского, кількох лідерів держав-членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) і Гуанґа Гуа, міністра закордонних справ комуністичного Китаю. У своїх виступах згадані державні мужі таврували Совєтський Союз і його вірного слугу, Кубу, за порушення принципів політики детанту і закликали до протизаходів проти цієї агресивної та імперіялістичної діяльности Москви і Гавани.

Виступи згаданих державних мужів вказують, що світ тепер вже добре розуміє, що Кремль, хоча постійно базікає про „взаємокористі міжнародної розрядки", в дійсності використовує цю політику детанту для поширення своїх власних впливів на різні обшири.

Між тими виступами звертає окрему увагу промова сенатора Роберта Бирна із Західньої Вірджінії, лідера Демократичної більшости в Сенаті, яку він виголосив минулого вівтірка у Клівленді, Міссісіпі. Бирд закликав уряд президента Картера застосувати економічні та дипломатичні пресії проти Совєтського Союзу і Куби, щоб спонукати Москву і Гавану припинити їхню агресивну діяльність, як теж перестеріг Кремль, що Сенат може пов'язати справу підписання нового договору щодо обмеження стартегічної нуклеарної зброї (САЛТ II) з питанням порушення прав людини у Совєтському Союзі. Зазначуючи, що уряд ЗСА „обманює себе", якщо надіється, що Москва добровільно додержуватиметься політики детанту, сенатор Бирд заявив, що тільки гостра протидія Америки може спонукати Кремль припинити свою агресивну діяльність.

Ці слова сенатора Бирда до великої міри співзвучні з твердженням тих американських коментаторів, політичних діячів і науковців, які вказують, що існують альтернативи до теперішньої політики Вашінгтону відносно Совєтського Союзу. Ці критики дотеперішньої закордонної політики ЗСА вказують, що світовий мир можна краще запевнити, якщо Вашінгтон недвозначно заявить Москві, що ЗСА і союзники протиставитимуться будь-яким спробам Совєтського Союзу поширювати свої впливи на стратегічно важливі райони, і то протиставитимуться всіми можливими способами: дипломатією, економічною та мілітарною допомогою союзникам, а також допомогою, і то навіть військовою, тим країнам світу, яким загрожує комуністична агресія.

Уряд ЗСА, — заявляють ці коментатори і політичні аналітики, — мусить подбати, щоб ніколи не дійшло до того, що Америка стане другою з черги мілітарною потугою, бо якщо військову перевагу здобуде Совєтський Союз, то це буде вирок смерти для вільного світу. ЗСА також повинні повідомити Совєтський Союз, що високо розвинена американська економіка буде використана на допомогу союзникам Америки, а не на те, щоб впроваджувати стабільність у захитану совєтську економіку та щоб постачати Совєтському Союзові американську технологію, технологічне знання і різні харчові продукти, зокрема зерно.

Вашінгтон також не повинен погоджуватися на жадні концесії для Совєтського Союзу, які в майбутньому можуть в будь-якій мірі вийти на некористь вільному світові.

Якщо уряд президента Картера в свою закордонну політику введе згадані принципи, які фактично являються альтернативами до теперішньої політики детанту, то, — твердять ці аналітики, — в дійсності, а не тільки на словах, можна буде запевнити світовий мир. Натомість дотеперішня політика детанту — це фактично політика „апізменту", яка тільки заохочує Москву до агресивної діяльности своїх впливів на різні обшири світу.

Я. Гайвас

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ СИЛ І ЗАСОБІВ

I

Для усунення лиха першим кроком мусить бути знайти його коріння і причини, зідентифікувати його, бо щойно тоді можна почати боротьбу з ними. Що в нас недобре діється, що ми можемо багато краще працювати й мати багато більші успіхи, як маємо, немає потреби доказувати. Це ми всі бачимо і про це ми чуємо на кожному кроці. Навіть представники чужинного світу, які інтересуються українськими справами, нерідко ставлять запит: чому ж у вас, при тій вашій поставі, тих силах, якими ви розпоряджаєте, немає успіхів, яких можна б було сподіватися і які так дуже потрібні? Особливо широкі кола нашої громадськости в діяспорі, а напевно неменше в краю, оті так звані „низи", тобто тисячі й тисячі простих і чесних працівників і фактичних будівничих нашого життя, що їх тепер прийнято називати „мовчазною більшістю", не скривають свого незадоволення й турботи з цього приводу.

Які причини цього стану?

В „Українському Слові", Париж, з 9 квітня цього року, в статті „Оборона українських політв'язнів і СКВУ" автор доходить до таких узагальнень:

...Політична еміграція, зложена з політичних організацій і середовищ, повинна бути промотором і унапрямлювати визвольну боротьбу, в тому зайнятись також обороною тих, які ведуть боротьбу на рідних землях.

Але українське політичне життя в цю пору є так просякле своїми міжпартійними гризнями, так безнадійно поділене, що і не має просто змоги і часу зайнятись основною проблемою: визвольною політикою.

Всі дотеперішні спроби об'єднати сили для ведення визвольної політики, остались неуспішними.

Цим правильним ствердженням В. Лазовінського, автора цитованої статті, виділено одну з більших, може найбільшу причину нашого незадовільного стану. Та ця причина не одинока. Є ще й інші. Одначе, покищо зупинімся на ній, бо від неї треба починати і власне цю причину нашого, для нас усіх незадовільного стану, ми в силі усунути.

Що ж робити, щоб її усунути? „Українське Слово" почало з правильного боку, тобто від виразного усвідомлення і публічного ствердження, що міжпартійні гризні не дають змоги присвятити всю нашу увагу нашому головному завданню, завданню, для якого ми існуємо, а саме, визвольній політиці. У цитованій статті так само тверезо і відповідально стверджено, що „всі дотеперішні спроби об'єднати сили для ведення визвольної політики", тобто для спільної праці і спільної боротьби, закінчились неуспіхом.

Що ж тоді робити, щоб таки добитися успіху? Бо ж ніяка невдача не може викликувати резиґнації і „заложення рук". І ця невдача з так званою консолідацією українського політичного життя, яка коштує нам понад тридцять років часу, багато енергії і коштів, не може деґенеруватися в резиґнацію, а навпаки, мусить породити нові спроби і нові зусилля, тільки на вищому поземі, кращими методами, досконалішими й успішнішими засобами.

Від чого ж починати? Насамперед ствердім, а це є очевидний факт, що немає в нас і не може бути такого угрупування, щоб завжди і в усьому мало рацію, так само як немає такого, яке завжди і в усьому помилялося б. Кожне угрупування має чесних і розумних діячів, добрих працівників, патріотів, відданих загальній справі, а це власне є мірилом усіх політичних чеснот і вартостей, як і кожне має людей припадкових. Так само життєвим фактом є, що одні середовища сильніші, інші слабші. То ж ясне, що від тих сильніших треба вимагати більше праці, більш „національної продукції", від менших менше, чи зовсім мало. А з цього виростає вага кожної групи чи партії в суспільстві. Бо підставою ваги і значення кожної групи є функції, які вона виконує. З цього також випливає громадська відповідальність. Відповідальні ми всі за загальне добро, але степень відповідальности інший в тій групі, що має тисячі людей, великі засоби і проникає всі ділянки нашого життя, а інший в тій, яка складається з нечисленних одиниць, діє на деяких тільки відтинках життя. Це є і залишиться життєвою дійсністю і цього ні заперечувати, ні оминати не можна.

Ще до недавна всі наші політичні середовища виразно заявлялися за консолідацією і за єдиним фронтом. Щойно останнім часом деякі з них, як і деякі незалежні громадські діячі і автори, висловлюються проти. Чому ж тоді не дійшло до неї протягом стільки років?

Різні причини зложилися на це і деякі з них, найбільше очевидні, треба назвати. Без виявлення тих причин важко буде в майбутньому навіть думати про спільну поставу, спільні виступи у різних справах.

Чи не найпершою причиною була атмосфера і нездорові відносини між нашими політичними діячами. Щоб не йти задалеко, вистачить вказати на теперішній стан. Президент УНР розв'язав УНРаду. Потягнення, як і слід було сподіватися, контроверсійне. Почалася зрозуміла дискусія. Але як мало в тій дискусії відводиться місця меритоpичним питанням, а скільки нападам на особи? Навіть найбільш досвідчені сеньйори нашого політичного життя дозволяють собі видавати моральні атестати поодиноким противникам, або тим, що на їх думку винні у цьому розв'язанні. Без зміни тієї атмосфери, без залишення подозр у намірах, без відкинення закидів, що хтось „диктатор", а хтось „фашист", а ще хтось щось іншого, годі сподіватися успіху в шуканні можливостей спільних виступів, в координації всіх наших зусиль.

Причиною іншого характеру є наше невміння обмежити свої цілі і наміри у

(Продовження на стор. 6-ій)

Софія Наумович

„ЛЄ МОНД" ПРО ШЕВЧЕНКА

У зв'язку з нечуваною московською провокацією у Парижі (підступне поставлення „Їхнього" Шевченка на Сквері його імени побіч собору св. Володимира), — появилася стаття Леоніда Плюща у найпочитнішому тепер щоденнику у Франції з 24.5 зразу ж біля повідомлення про присуд Орлова, у відділі Европа. Назва статті великими черенками: „Українці Франції протестують проти поставлення у Парижі совєтського бюсту Шевченка". А редакція від себе пише: „Пан Леонід Плющ протестує проти інавгурації, 24 травня у Парижі, бюсту українського поета Тараса Шевченка роботи совєтського скульптора. Він дає нам такі пояснення свого спротиву:

„Після того, як українська еміграція домоглася 1969 року, щоб Сквер на розі Сен-Жерменського бульвару й вул. Св. Отців, звався іменем Шевченка, — український пропам'ятний комітет зробив нові заходи у французькому уряді й в управі міста Парижу, щоб на цьому сквері поставити бюст найбільшого з українських поетів, що був теж завзятим борцем за людські права у соціяльній, політичній і національній ділянок.

Запропонований пам'ятник був твором загально відомого на Заході скульптора Архипенка. Тим часом, щоб саботувати цю ініціятиву, совєтська амбасада запропонувала у свою чергу теж пам'ятник Шевченкові, але совєтської продукції, відомого зі своєї нездарности в Україні, Лисенка. Щоб уникнути конфлікту, ніякого з обидвох пам'ятників не поставлено.

Та ось, 19 травня 1978 р. зразу після закінчення процесу над проф. Орловим, після запроторення у в'язницю Матусевича й Мариновича, що (ще в пам'яті усіх); без повідомлення Шевченківського комітету й собору (хоча б з чемности), — появився на сквері совєтський пам'ятник! Поліційні аґенти, що його бережуть, прозрадили, що офіційна інавгурація має відбутися 24. 5 в 11 год.

Українські організації обурені до живого, почали, зовсім природно, протестаційну кампанію. Чому?

А чи ж треба пригадати ці репресії, яким піддають духових синів Шевченка в Україні, де вечори, присвячені поетові заборонені, а маніфестації 22 травня, що збирають поклонників поета під його монументом для вшанування його пам'яті, закінчуються ув'язненнями...

Та й самого Шевченка піддають репресіям! Його цензурували і цар, і Сталін. Його далі цензурує Брежнєвський уряд. З останнього видання „Кобзаря" (збірник Шевченкових поезій) викинули вісім поем, які ганьблять рабський режим та московський імперіялізм. За часів Сталіна й останнього царя, — менше було вилучених поезій...

Гіпокризія й цинізм совєтської амбасади переходять усі межі: вона збирається скласти пошану поетові, якого цензурують, і поставити пам'ятник біля церкви, забороненої в Україні! Та не так дивує забріханість Брежнєва, як те, що „детант" дійшов до тієї точки, що совєтська влада дозволяє собі профанувати пам'ять поета та релігійні й національні почування українців на власній території міста Парижу, де все ж таки ще не станціонують совєтські танки!..

Ось чому просимо усіх, яким дорога честь Парижу і Франції, запротестувати проти факту, що політична коньюктуру і страх переважають над естетичними критеріями у ділянці культури, та надзвичайним респектом, належним поетові й народові, з якого він вийшов.

До речі, виникає питання: хто уступив перед Брежнєвим і з яких причин? І, врешті, чи не треба чекати, що совєтська амбасада захоче перейменувати Сен-Жерменський бульвар на „бульвар Леніна"?

В кінці цієї чудової статті „Лє Монд" дає примітку: „Різні організації підняли протести: Центральний Український Комітет на Францію вислав листа до п. Жіскара-д'Естена, щоб довести до його відома журбу, що Управа Парижу допустила совєтський бюст. Українське Академічне Т-во просить Управу міста поставити совєтський бюст деінде, а не поблизу української католдицької церкви, переслідуваної в СССР. І врешті, „Українське слово" заповідає протестну маніфестацію на місці інавгурації (186 б-р Сен-Жермен) на середу, 24-го травня, в 11 год. з участю видатних особистостей, м. ін., Плюща, Бернара-Анрі Лєві (філософа — проти Сартра) — С. Н.) Йонеско та б. ін."

Стільки „Лє Монд", — як бачимо, наше передбачування, що ця затія стане „бумерангом", а французи обурені й засоромлені...

М. Дмитрин

ПОПУЛЯРНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСАНКИ У СТЕЙТІ ІНДІЯНА

Індіяна належить до тих стейтів ЗСА, в якому українська спільнота, порівнюючи до інших, зокрема східніх стейтів Америки, можливо найнечисленніша. Передусім в центральній та південній частині цього стейту майже немає українських громад, за виїмком кількародинних груп наших вчених і професіоналістів, що затруднені в окремих коледжах і університетах. До таких груп належить п'ятисімейна громадка українців у відомому університетському осередку Індіяни, Блумінґтоні, де вони працюють як професори й бібліотекарі в тамошньому університеті.

Проте, незалежно від своєї величини, блумінґтонська громада може похвалитись своїми замітними досягненнями в інтеґрації українських наукових та культурних скарбів в життя не лише космополітичної спільноти Блумінґтону, але і довколішніх міст.

Прикладна праця на цьому полі належить зокрема пані Зеновії Кравчук, дружині відомого українського бібліотекаря та довголітнього виховника української молоді, мґра Миколи Кравчука. Від років пані Зена організує в тому ж місті виставки українського народного мистецтва, зокрема під час Великоднього сезону улаштовує виставки української писанки. І так з роками, завдяки своїй ініціятиві і праці, пані Кравчук зуміла не тільки спопуляризувати цю ділянку українського народного мистецтва серед американської спільноти, але заохотити американок та їхніх дітей брати активну участь в її починах. Наприклад, цього року запрошено З. Кравчук до дитячого музею у столиці Індіяни, Індіяполісі, де вона разом із своєю дочкою Любою через три дні навчала писати наші писанки американських дітей та їхніх матерей, про що місцевий щоденник „Індіянаполіс Нюс" з 11-го березня ц. р. помістив обширну статтю. У цій статті, що її основою було окреме інтерв'ю з п. Кравчук, подається не тільки спосіб писання української писанки, але її історію, получену з історією української культури.

Треба відмітити, що в Індіянаполісі, крім Кравчуків, у цьогорічному сезоні провалила подібний курс в місцевій УWCA п. Анна Гарасимович, про що появилася така ж обширна стаття у другому щоденнику, „Індіяполіс Стар".

З Індіянаполіс пані Зена Кравчук переїхала до Річмонду, де міститься Відділ Індіянського університету, і тут, у Студентській Юнії, провела такий же самий курс для студентів, які з великим захопленням подивляли цю ділянку нашого мистецтва та з найбільшою пильністю і старанністю виконували свої завдання в науці писання української писанки. Так, завдяки невсипущій праці наших немногих одиниць, культ українського мистецтва і з ним — української справи проходить і в ті американські культурні і студійні центри, де існують лише горстки наших родин, або й зовсім їх нема.

НАТО звітує: СССР продовжуватиме розбудовувати свою військову силу

Вашінґтон. — Не зважаючи на те, що Совєтський Союз у 1980-их роках матиме ще поважніші економічні проблеми ніж тепер, то совєтський уряд далі наголошуватиме розбудову своєї військової сили, а розв'язка тих економічних проблем буде на другому пляні — твердить звіт, що його у вівторок, 30-го травня, прийняли лідери країн Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) на дводенних нарадах у Вашінґтоні.

Звіт, виготовлений спеціялістами в ділянці Совєтського Союзу і базований на звідомленнях розвідчих чинників членів НАТО, має на меті допомогти членам того оборонного союзу встановити пляни на наступних 10 — 15 років. Подробиць звіту, з уваги на його характер, не оприлюднено, але лідери НАТО погодилися передати засобам масової інформації головні арґументи цього звіту.

У звіті підкреслено, що Совєтський Союз у 1980-их роках не зможе розв'язати своїх економічних проблем, спричинених браком ресурсів і робочої сили, і тому правдоподібно шукатиме допомоги від країн Заходу, замість обмежити свої видатки на військові цілі. Це буде доброю нагодою для НАТО, бо члени того оборонного союзу можуть погодитися дати торговельні кредити та іншу економічну допомогу Совєтському Союзові, але тільки під умовою, що Москва обмежить розбудову своєї військової сили і припинить свою „провокативну діяльність" в Европі та в країнах „третього світу". Проте, автори звіту зазначують, що така стратегія Заходу може мати успіх тільки тоді, якщо НАТО в той самий час скріпить свою власну військову силу, бо Москва рахується тільки зі сильним противником. Мілітарно сильний Північно-Атлантійський Союз запевнить кращі зв'язки зі Совєтським Союзом.

Звіт також підтримує твердження президента Картера, що вільний світ мусить нав'язати кращі економічні та дипломатичні зв'язки зі сателітами Совєтського Союзу у Східній Европі, щоб в такий спосіб підтримати їхні стримління до більшої незалежности чи автономії від Москви. Автори звіту, передбачають, що Кремль робитиме все можливе, щоб перешкодити цій стратеґії НАТО, але зріст невдоволення серед сателітів неминучий і тому Захід повинен використати його, щоб послабити впливи Совєтського Союзу в Східній Европі.

Передбачено також, що після смерти Леоніда Брежнєва у Совєтському Союзі заіснує „криза наслідства", тобто боротьба між кількома кандидатами на його пости президента СССР і генерального секретаря компартії. Вислід цієї боротьби буде дуже важливий для вільного світу — зазначено в згаданому звіті — але демократичний бльок фактично не матиме великого впливу на остаточний вислід внутрішньої боротьби у совєтському проводі.

Звіт закінчується твердженням, що НАТО мусить скріпити свою оборонну спроможність, як в ділянці нуклеарної, так і конвенційної зброї, бо тільки тоді Москва погодиться на дійсні взаємокорисні концесії. Автори звіту, покликуючись на недавні публічні виступи президента Картера, закликають членів НАТО вимагати від Совєтського Союзу повного додержання політики детанту. Досі Москва застосовує „подвійне мірило", бо в час, коли постійно говорить про потребу „загального міжнародного відпруження", то збройно підтримує різні нібито „національні визвольні рухи" в Африці та інших частинах світу, що противиться дійсній політиці детанту — сказано в звіті НАТО.

У КИЄВІ НАДРУКОВАНО „ДОВІДНИК З БІОЛОГІЇ"

Київська „Молодь України" інформує, що група авторів, викладачів біологічного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка і наукові співробітники інституту ботаніки ім. М. Г. Холодного та Інституту молекулярної біології і генетики АН УССР склали „Довідник з біології". Цей новий довідник, в якому є систематичний виклад основних біологічних дисциплін, вийшов за редакцією акад. Ситника з в-ва „Наукова думка"; перш усього він розрахований на вчителів та учнів середніх шкіл.

Микола М. Палій

ДО ПЕРШИХ ЗІР

II

— Який збіг обставин! — почав наш фармер. — І хто міг би сподіватися? І яке знайомство на гладкій дорозі!

— Ви кажете, що ваші родичі були українці. Але я запримітив на вашій поштовій скриньці трохи інтриґуючий напис: Ден МекАвей. Як це пояснити?

— О, це? — усміхнувся ощадно наш співрозмовець. — Ну, що ж, як мені вам сказати? Наше первісне прізвище було Маковий. Мій батько називався Данило, а моїй матері було Настя на ймення, але її тут кликали Неті. А мене, вже старшого сина, охристили по-батькові, Данило. А від Данила до Дена, тут недалеко. Але ви знаєте, як то є в Америці: куди підеш з таким форинерським словом, як Данило? Або Маковий. Скажете людям, хто ви, а вони або вас не зрозуміють, або просто сміються вам поза плечі. І ще якимось форинером вас називають. Чи ви знаєте, що це значить жити з маркою форинера? Це так, якби хтось вам приліпив заразливе п'ятно на саму середину чола. Такий то цей нарід, що вас оточує. То були часи, не такі як сьогодні. І мій батько, що був у фармерському бизнесі, мав досить того тицькання пальцями в очі, за його форинерство, і він одного дня рішив стати МекАвеєм. Залля спокою. І щоб над його дітьми не збиткувалися в школі.

— Виходить, що вам було прикро жити серед того консервативного фармерського елементу. Я знаю по собі, — відмітила Марійка. — Ваш батько, певно, мусить це все гірко переживати.

— Колись переживав, але не тепер, — відповів якось неохоче наш фармер, зідхаючи глибоко, ніби зсуваючи з грудей важкий камінь. — Пам'ятаю мені було дванадцять років, як пізньої осени ніччю зірвалася буря. Вітер зірвав електричні проводи, і настала прикра тимнота. Тоді наша „Тіна", тобто, досі ялівка, мала вперше родити, і так десь над ранком моєму батькові причувся її рев, що ніби благав помочі. Мій батько із свічкою в руках вибіг крізь короткий, критий перехід до корів, і вже, здавалося, добігав до своєї мети. Але, нещастя хотіло, він у півтемноті спіткнувся, упав і випустив свічку із рук. Сухе сіно, чи солома, нагло спалахнуло, і уся стайня потонула у безмежному сяйві. Моя мати зірвалася, як опарена, і побігла рятувати батька. І тільки я їх бачив: вони колибалися у вогні, ніби в танцювальному сні, аж поки не зникли. Тільки хату вдалося людям врятувати.

— Коли так, то вам щось лишилося по батьках, — перервав я нашому співбесідникові, щоб розвіяти його хвилювання.

Та певно, — притакнув той тяжко і задумано. — Але зайдімо до хати, я вам все покажу.

Ми увійшли в чепурну хату і відразу запримітили в ній приємну дбайливість жіночої руки.

— Я би вас чимось погостив, але мої руки до цього не складаються. Моя жінка тепер у лічниці, і ми з сином обходимося так, як знаємо — вибачився наш господар. — А тепер, погляньте.

Він відімкнув середньої величини куферок і підніс його зблякowане і пооббиване віко, нутро якого було густо обліплене полинялими від старости фотографіями.

— Це мої родичі, ще з краю. Скільки на цих картках мусіло бути пребагатої історії, ну, і дорогих споминів. А це їх добро, — вказав наш фармер на свій одідичений скарб.

Цей скарб лежав у протертому нутрі куферка і приховував своїм спокійним сном пребагату історію минулого. А були це вже пожовклі від старости листи, листки, папери і паперчики. А біля них, дбайливо пов'язані шнурками й „биндами" невеличкі стосики зблякованих газет і журналів. Я механічно до них доторкнувся, щоб відчути їх старину:

— Вам би віддати ці речі до архіву, до музею. Була б велика шкода ними так ризикувати.

— Та воно можна б так і зробити, — замнявся наш хазяїн по надумі і, видно, трохи неохоче, — бо я й так читати цього не умію. Але для мене, це одинока, повна змісту і значення пам'ятка, що лишилася по моїх батьках. Буває, сяду тут насамотині, діткнуся цих паперів, і мені здається, що усе моє єство відживає, що я бачу їх у вогні і чую те останнє благання: „Сину, порятуй". І ще тою мовою, до якої мої уста вже більше не складаються. А віддати це все комусь, незнаному, це так, як би відречися минулого. Ні, нехай воно далі спочиває тут, де йому місце.

— То вам мусіло бути тяжко жити самому, без своїх, і то на відлюдді.

— Та й таке бувало. Але наших тут не бракувало. Біда в тому, що вони жили самотою, відрізані від світу. От тут, під горою, живе Енді Біген, що колись Андрієм Бігуном називався. А там, за ліском, Василь Шимко, на скриньці якого Волтер Шемус написано. А там далі, за горою, Тома Карий, нині Том Кери, і Семен Кизей, нині Семі Кесси, і Петро Филимів, нині Петрик Філим, і ще кількох інших, яких імен вже не пам'ятаю. Усі так, як зірки, порозкидані по небі; один тут, другий там, а третій дальше. Заїдьте колись до них, до тих зірок, розсіяних по хвилястих усюдах, що вже так, як ми з сином, ледве чи блимають своїм пригасаючим світлом.

— Ми так і зробимо, — запевняли ми нашого земляка на прощання.

Вже затягалося на вечір, як ми виїхали з фарми. Але нам здавалося, що наш день щойно починається, і що ми їхали у новий світ, до перших зір.

— Ми так і зробимо, — обіцяли ми ще раз нашому господареві із недалекого закруту.

І ми свого слова таки дотримали. Бо з того часу ми почали часто навідувати далекі нам хати, хутори й оселі і блукати по незнаних нам фармерських заїздах, переїздах, доріжках і крутих дорогах середнього заходу в пошукуванні за тінями наших славних і давно забутих предків.

КІНЕЦЬ

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду

повідомляє —
НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:
IV — 1978

по дол.:
1,000 — Константин Д. Бачинський (попередньо +500), Галина і Данило Пісецькі, Т-во за Патріярхат — Відділ в Дітройті.
500 — Роман Левицький.
200 — д-р Роман Гіщинський.
100 — В. і Ц. Диба (попередньо +500), Українська Кредитова Кооператива Самопоміч в Пассайк, Маріян і Ірена Корженьовські, Катерина і Іван Крих, Ярослав Дацків.
50 — Роман Василь, Українська Кредитова Кооператива Самопоміч в Гартфорді.
25 — Т-во за Патріярхат — Відділ в Гартфорді, Петро і Ольга Байко, Мирослав Петрів, Василь Петрів.
20 — Павлина Левицька.
10 — д-р Богдан і Мирослава Кондра, Константин Дидинський, Ярослава Ісаїв, Тома Квятковський, Йосиф і Варвара Швед.

— x — x — x —

В пам'ять бл.п. Анастазії Слободян, на Патріярший Фонд зложили:
20 — інж. Іван і Марія Слободян, Павло Слободян, Іван і Марія Біщко.
10 — Павлина Олексів, Іван і Марія Сусла, Петро і Гена Волянюк, Л. Лотович, Б. Лотович.

— x — x — x —

25 — Богдан і Багданна Саламаха в пам'ять бл.п. Варвари Плащій.
20 — Люба і Антін Яцишин, в пам'ять бл.п. Миколи Бігуна.
10 — Емілія і Володимир Процінські, в пам'ять бл.п. о. крил. Івана Прокоповича.
10 — Олександер Зелінський в пам'ять бл.п. Ореста Кулиняка.

— x — x — x —

В пам'ять бл.п. Василя Литвинишина, на Патріярший Фонд зложили: (Фінікс, Аріз.)
25 — 488-ий Відділ УНС в Фінікс, Арізона, Т-во за Патріярхат — Відділ у Фінікс, СУА — Фінікс, Союз Українок Америки.
20 — Омелян Комарницький, д-р Олег Снилик, Іван Чопко, Теодор Олійник, О.З. Литвинишин, Марія і Дмитро, Михайло і Ліда, О. Івасів, Надія і Роберт МкКоннель, Михайло і Галина Акачак, Іван і Люба Ленгстон.
15 — Марія Гіщинська.
10 — В. Левицький, Бакович, Ярослав Хичій, Антін Заліський, Михайло Винничок, Петро і Христина Бойко, Ірена і Діяна Белей, Каролина Литвинишин, Прокіп Матвійців.
5 — Н. Попович, М. Чорнописький, С. Попович, О. Микита, Марія Осадців, Михайло С... (нечітко), Петро Дзявура.
2 — Павлина Галій.
1 — Совіліян.
Збіркою займалися п. Марія Гіщинська і Омелян Комарницький.

— x — x — x —

В пам'ять бл.п. Теклі Ткач-Кривокульської на Патріярший Фонд зложили: (л-та 1012)
50 — Василь і Ольга Явдошин.
30 — Василь і Ольга Явдошин.
10 — Анна і Павло Петровські, Лярика і Володимир Ткач, Володимир Марущак, Орест Ткач, Т. і О. Панось, Наталія Козира, О.А. Напора, В. Кульматицький, Володимир Девончук, Л. і Я. Ярема, І. і В. Завісляк, В. і М. Левицький.
5 — Ю. Демчук, А. Кравець, С. Гавіщак.
Збіркою займалася п. Анна Петровська.

— x — x — x —

В пам'ять бл.п. о. крилошанина Івана Прокоповича на П.Ф. зложили: (Дітройт, Міч.)
50 — Михайло Цяпа.
30 — Зеновія і Теодор Шевчук, Очар Василь і Оксана.
25 — Осип і Емілії Бойко, Степан і Іванна Білий, Чапельський Орест і Любомира, Гумецький Евген і Ася, д-р Бровінський В. і З.
20 — Рогач Едвард, Фіцай Петро.
10 — Гевко Олена, Годів Степанія, Вірстюк С., Кривий Ярослав.
5 — Зарицька Маруся, Сокірник Анна, Малиновська І., Малинович Марійка.

— x — x — x —

20 — Чубатий Володимир і Анна.
10 — Гузар Ростислава.

— x — x — x —

Збірка на П.Ф. в Балтімор, Мериленд:
125 — д-р Дерій Омелян.
60 — Мельник Анна.
50 — д-р Лемішка Андрій і Лідія, Поліщук Семен і Анна, Траска Олександер і Ірина.
45 — Тимюк Михайло і Анна.
35 — Корж Василь і Ольга.
25 — Войтович Петро і Володимира, о. Дорник Іван, д-р Кострубяк Дмитро і Дарія, Поперечний Степан, Попович Теофіль і Марія, Притула Емануїл і Анна.
20 — Гой Омелян, Подоляк Лев і Ґертруда, Поліщук Степан і Степанія.
10 — Баран Микола, Барнич Анна, Войтович Григорій і Марія, Ганас Роман і Ольга, Гудима Богдан і Емілія, Гой Зиновій, Захарків Михайло і Анна, Зінкевич Осип і Надя, Зобнів Мирослав і Анна, Зозуляк Петро і Ева, Івашко Степан, Коропецький Микола і Оксана, Котик Марія, Кравчук Мих. і Ева, д-р Ласійчук Мик. і Слава, Лукіянчук Антін і Софія, Марковський Адам і Лідія, Михайлишин Семен і Софія, Мудрий Петро і Галина, Охота Василь, Палійчук Василь і Оксана, Пересада Володимир, Поліщук Орест і Марія, Ратич Олександер, Саламаха Богдан і Богданна, Снігура Евген і Галя, Стельмах Остап і Анна, Сушко Володимир і Ольга, Сушко Ярослав і Ірена, Тимюк Василь, Турик Микола і Франя, Хай Теодор і Люся, Хархаліс Тарас і Таня, Чапельський Юрій і Юстинка, Чорний Андрій і Марія, Чорняк Евгенія, Шавала Евген, Котик Ю. і М.
7 — Кагдан Павло.
5 — Бабяк Іванна, Вендюк Олег і Ніля, Веньо Василь, Блашків Володимир і Анна, Будько Василь, Вацлавів Михайло і Орися, Венгер Володимир, Вітенко Роман, Верний В., Верний П., Возьна Надія, Грицківський Іван і Анна, Ґоїн, о. Дорош Лев, Дуда Олекса, Жук Олександер, Зарубайко Степан, Карнафель Іван, Когут Іван, Костів Евстахій, Купчик Степан і Софія, Лихолат Андрій, Мацук Богдан і Галина, Мулькевич, Олексюк Василь, Попадинець, Попіна Степан, Поліщук Йосиф, Ремський Михайло, Садовий Осип, Сенюк Михайло, Серединський Степан і Анна, Сливка Іван, Совган Ярослава, Стельмах Володимир і Марія, Стельмащук Михайло, Татчин Василь і Степані, Теребух Ярослав і Марія, Уляновнч Р. і М., Хархаліс Марія, Хай Степан, Хома Михайло і Марія, Хомішак Михайло, Царик Дмитро, Ціздин Адам і Анна, Чапельський Богдан, Чорний Остап і Ольга, Шмигулець Іван.
3 — Кузьнів Теодор, Свистун Петро, Хома Роман і Іванна.
2 — Зарон Іван і Ольга.
1 — Скірчук Павло.
Збіркою займався проф. Петро Войтович, голова Товариства за Патріярхат в Балтімор.

— x — x — x —

Збірка на П.Ф. в Джерзі Сиґі, Н.Дж.:
254 — Т-во за Патріярхат — Відділ в Джерзі Сиґі.
100 — Кредитова Кооператива Самопоміч в Джерзі Сиґі.
40 — Микола і Ела Починок, Михайло Пилипчак.
25 — 71-ий Відділ СУА в Джерзі Сиґі, Михайло і Ольга Вітер, Володимир і Галина Білик, Микола і Марія Петришин, д-р Ігор Бачинський, Т-во „Самопоміч", Франц Колодій, д-р Роман і Марія Погорецькі.
20 — Петро і Марія Джиджора, Михайло і Анна Гайдук, Дарія Яремко, Іван і Катерина Янко, д-р Іван Новаківський, Стефан Білик, Ілля і Марія Щупляк.
15 — В. і Н. Сохан, 169-ий Відділ Провидіння в Джерзі Сиґі, Микола Шеремета, Стефан Чуйко, Теодор і Стефанія Білоус, Василь Жуковець.
10 — Андрій Падла, Стефан Бунда, Семен Баранік, Василь і Анна Гложик, Марія Куций, Дмитро і Анна Фусяк, Микола і Параска Николин, Василь Ленчук, Марія Бринґель, Микола Дзядів, Олег Бачинський, Андрій Мазур, Ева Хитрин, Стефан Островський, Андрій Колодій, Антін Шубак, Іван Петрівський, Теодор Кахнич, Петро Палка, Василь Бойко, Василь і Галина Гаврилюк, Стефан Кравченюк, Стефан Миколишин, Йосиф і Іванна Кейса, Григорій Ілечко, Евген Котик, Григорій Бура, Дмитро і Анна Вох, Стефан Зарічний, Микола Дзядів, Розалія Волощук, Іван і Стефанія Цьолко, Григорій Лосянович, Михайло Голубець, Юрій Колодій, Клявдія Салюк.
6 — Павло Пришляк.
5 — Петро Шкварко, Йосиф Калинович, Стефан Вовкун, Ярослав Ласій, В. Ярмола, А. Благітка, П. Заппле, Іван Кацюба, Стефан Ладанай, Іван Вішка, Р. Челяк, А. Дзікі, Іван Муха, Йосиф Зубрицький, Т. Доманський, Іван Труш, Анна Фусяк, Іван і Анна Озоровські, Дейсі Паш, П. Лазорко, Ярослав Іваницький, Петро Андрейчак, Андрій Сусин, Іван Петришин, Александер Озуляк, Іван і Марія Станіслав, Анна Ляли, М. Сайчук, П. Сайчук, В. Гусар, Семен Мельник, Іван Вішка, Василь Гева, Зиновій Сірий, Петро Левко, Евген Колодій, І. і М. Шевчук, В. і А. Карий, М. Вархол, Михайло Гриник, Анна Струк.
3 — Т. Білоус.
2 — Микола Александрович, Михайло Дзюбан, Михайло Чуйко.
1 — Н.Н.
Збірку переведено на листи ч.: 1075, 1076, 1077 і 1154 і зібрано 1,450 долярів.
Збіркою займалися ВП. Панове: Микола Петришин, Франц Колодій, Володимир Білик.

— x — x — x —

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Свята Софія, висловлює щиру подяку усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.

Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків, або висилати на адресу:

St. Sophia Religious Association —
Patriarchal Fund
7911 Whitewood Road
Philadelphia, Pa. 19117

Всі датки зложені на Товариство Свята Софія — Патріярший Фонд, можна відтягати від податку.
IRS No. 23-74380645.

Концерти „Волошок" у Філядельфії

Український танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфії під час виступу

Як показав досвід з роботи маестра Авраменка, то найкращим засобом утримати українську молодь, вже тут народжену й виховану, при своїй Церкві та народних установах у повній свідомости приналежности до своєї етнічної групи — це український народний танець.

Вже понад шість років, як постала й працює у Філядельфії школа народного танцю і при тій школі виріс вже й вишколився гурток танцюристів, який назвав себе „Волошки". Ансамбль „Волошки" нараховує понад 30 дівчат та хлопців у віці 16-19 років, які, як каже про них дуже прихильна оцінка, опанували вповні танцювальне діло і здобули собі дуже широкий і прихильний розголос не лиш у Філядельфії та околиці, але також і в Канаді, бо „Волошки" виступали також у Торонті.

Учителем і мистецьким керівником гуртка „Волошки" є Зоя Граур-Корсун, дуже талановита й працьовита людина з вишколом клясичного балету, яка зуміла піднести ансамбль „Волошки" на високий мистецький рівень, в якому не лише краса та танцювальна справність подекуди піднесена аж до акробатики, але в танцювальних укладах (хореографії) пробивається здраматизований український побут, любов до всього, що рідне, українське. Коли до того додати українську музику коломийок і гопаків і стилеву ношу, в якій виступають танцюристи (полтавські та гуцульські), то мається повний образ культури українського народного танцю.

Ансамбль „Волошки" виступає завжди з нагоди різних етнічних фестивалів, на яких репрезентує український народний танець, бо як каже мистецький керівник гуртка — „наша мета поширювати й пропагувати між молоддю народний український танець, а також будити та культивувати загальний інтерес до української культури тут у ЗСА".

У суботу, о 7:30 вечора, і також у неділю, о 4ій год. по полудні, 20-го і 21-го травня українська громада мала нагоду побачити танцювальний ансамбль „Волошки" у двох концертах у Ля Салл коледжі театрі при 20-ий вулиці та Алні Евеню.

У програмі танцювального гуртка виступають також два молоді бандуристи Марко Бандера та Тарас Павловський, які співом та грою на бандурах поширюють програму „Волошок".

Д.З.

XII-ий Крайовий З'їзд Пласту у Канаді

Дванадцятий Крайовий З'їзд Пласту в Канаді відбувся в суботу і неділю, 4-го і 5-го лютого 1978 року в Торонті в приміщенні школи св. о. Миколая. У З'їзді взяло участь 82 уповноважених до голосування, в тому 54 пластових провідників і 28 вибраних делегатів, як також багато гостей. З'їзд відкрив о год. першій по полудні голова КПС, пл. сен. Б. Пендзей. На відкритті були присутні: Начальний Пластун, пл. сен. Юрій Старосольський; голова Головної Пластової Булави, пл. сен. Любомир Романків і голова КПС ЗСА, пл. сен. Андрій Мицьо. Після відспівання пластрового гимну відбулося підвищення ступенів пластових сеніорів та надання пластових відзначень заслуженим пластовим сеніорам.

Звітування, дискусія, вибір комісій та їх праця тривали аж до Святкової Вечері, що відбулася в суботу, о год. 8-ій вечора.

Святкову промову виголосив Начальний Пластун, а пл. сен. О. Тарнавський, перший голова КПС у Канаді відчитав слова „Дрота", основоположника Пласту, з нагоди першого З'їзду Пласту в Канаді, 25 років тому.

На вечері були присутні діючий епископ Української Православної Церкви, Владика Миколай Дебрин, о. декан І. Сиротинський, капелян Пластової Станиці в Торонті і представник ОДУМ-у, Ол. Харченко. Після вечері був висвітлений зорово-слуховий монтаж прозірок про Пласт, що його виготовив пл. сен. О. Кандиба.

Комісії продовжували свої наради в неділю. Після звітів Комісій З'їзд прийняв резолюції, зміни до статуту тощо.

Кульмінаційною точкою був вибір нової Крайової Пластової Старшини до якої ввійшли: пл. сен. Дарія Даревич — голова КПС, пл. сен. Богдан Пендзей — колишній голова КПС, пл. сен. Олег Кандиба — керівник виховної діяльности і перший заступник голови КПС, пл. сен. Богдан Пендзей — керівник організаційної діяльности і другий заступник голови, ст. пл. Оксана Барчинська — писар, ст. пл. Адріяна Раделицька — булавна Уладу Пластових Новачок і Новаків, ст. пл. Анна Шиптур — булавна Уладу Пластових Юначок, ст. пл. Леонід Терпляк — булавний Уладу Пластових Юнаків, ст. пл. Марко Кушніренко — булавний УСП, пл. сен. Христя Болюбаш — булавна УПС, пл. сен. Ірина Островська — фінансовий діловод, пл. сен. Ераст Гуцуляк — діловод Кр. Пл. Фонду, п-і М. Спольська — діловод Пласт-Прияту та ст. пл. Софія Качор — представник до КУК і РУМК; до Крайової Пластової Ради ввійшли: пл. сен. Андрій Харак — голова, пл. сен. Іроїда Виннацька, Тамара Дудко — члени та ст. пл. В. Тиховецька і Євген Чолкан — члени; до Суду Чести обрано: пл. сен. І. Бардина, Я. Соколика, М. Ващука і ст. пл. Л. Бойчука і ст. пл. М. Івахова.

Перед закриттям З'їзду, пл. сен. Юрій Даревич, голова Підготовчої Міжкрайової Пластової Зустрічі подав деякі інформації про зустріч, яка відбудеться в Альберті від 4 — 18 серпня 1978 року.

Нарадами З'їзду проводив пл. сен. В. Палієнко та його заступник пл. сен. С. Корбутяк. Протоколувала пл. сен.С. Гарас.

XII-ий Крайовий Пластовий З'їзд закрито гимном „Закарпатських Пластунів".

Д. Д.

Шевченківське свято в Бруклині-Північ

Бруклин, Н. Й. — Старанням Об'єднаного Комітету Українських Організацій в Бруклині-Північ у неділю, 9-го квітня ц. р., о год. 4:30 по пол., в залі Українського Національного Дому відбулося Шевченківське Свято. Парохіяльний хор під керівництвом Л. Рейнаровича відспівав американський гимн і Заповіт. Голова Об'єднаного Комітету інж. Б. Карась відкрив Свято змістовним вступним словом.

Магістер К. Василик виголосив доповідь про генія і Пророка України Т. Г. Шевченка, перелічуючи визначні постаті з історії України, між котрими Т. Шевченко зайняв заслужено найвище місце. З духом Шевченка були зв'язані перші визвольні змагання, на Шевченкові взорувались молодь в ОУН, УПА, взорується і тепер наша молодь в Україні. Слова Шевченка вічно живі, свіжі, його пророчі слова „Встане Україна, світ правди засвітить і помоляться на волі невольничі діти" — завжди актуальні. Кол.соліст Львівської опери Л.Рейнорович відспівав з успіхом „Учіться брати мої" М. Лисенка і „Богланова шабля" Гр. Китастого, як теж два дуети з прані Т. Шайдою „На смерть Кобзаря" і „Ой чого ти почорніло", акомпаньював проф. Т. Левицький.

З черги виступала молодь з деклямаціями „Було колись на Україні — З. Білевич і недавно прибула зі Львова Л. Сопель, деклямуючи „Шевченкову могилу" Б. Грінченка, публіка щедро оплескувала молодих виконавців. Улюблені бандуристи Л. Ларсон і І. Карась виконали пісні „Думи мої", „Реве та стогне" і „Тихо над річкою". Заспівували Т. Шайда, Л. Рейнорович, І. Білевич і С. Пасторе.

Парохіяльний хор відспівав „Ой три шляхи" Топольницького, „Сонце заходить" Роздольського і „Гамалію" із музичною аранжеровкою Т. Левицького. Публіка з вдоволенням приймала виконавців.

Пам'яті зразкового священика

Вранці 12-го жовтня 1977 р. в Рочестері помер відомий українській громаді в Україні та вільному світі, о. крилошанин Петро Чавс.

Вже само вирахування його душпастирських призначень вказує на многогранність діяльности того Богом щедро обдарованого священика і громадянина. На протязі свого довгого життя, св. п. о. П. Чавс був сотрудником, парохом і деканом в Галичині, освітником Апостольської Візитатури і деканом в Німеччині, духовником і професором церковно-слов'янської мови в Духовній Семінарії у Вашінгтоні та автором цінних споминів, граматики церковно- слов'янської мови та численних статтей і проповідей.

Його глибоке розуміння ролі священика в народі казало йому працювати в різних ділянках душпастирської праці і то до останніх хвилин його трудящого життя. Немов передчуваючи свій близький відхід із цього світа, він написав свою останню проповідь — статтю до журналу „Місіонер", яка появилась в тому самому місяці, коли він помер, а саме за жовтень. Темою тієї проповіді-науки була смерть та суд після смерти, що чекає кожну людину, коли вона перейде із туземного життя до вічности. З такою підготовою може відходити з того світу тільки великий праведник, яким і був Покійний о. Петро Чавс.

Св. п. о. Петро Чавс народився в селянській рідні в селі Кам'янка Волянська Пільце, пов. Рава Руська, дня 26-го січня 1883 р. Гімназійні науки він покінчив в славній Академічній Гімназії у Львові в році 1905. В тому самому році був прийнятий до Духовної Семінарії у Львові, яку покінчив враз з університетськими студіями на львівському університеті в році 1909. Після студій він оженився з дочкою о. Іларіона Туни, Емілією, та був висвячений на священика Преосв. Кир Константином Чеховичем 19-го вересня 1909 р.

Першим кроком в його душпастирстві було сотрудництво у свого тестя о. Іларіона Туни в селі Чорна коло Устрик.

В часі Першої світової війни о. Чавс був військовим капеляном (1914 — 1919). Після звільнення від військової служби капеляна, о. Чавс одержав парохію Крукеничі, Мостиського деканату.

В селі Крукеничі та околиці о. Чавс розвинув широку діяльність, як ревний душпастир та організатор просвітянського та економічно-господарського життя. Не було установи, до якої він не дав би почину, чи своїми радами, вказівками не причинився до її розвою. З пімсти за ту, під кожним оглядом, корисну для української громади діяльність, польська боївка хотіла його зліквідувати, але він сам прямо чудом врятувався, але поляки замордували його дружину Емілію.

Змушений воєнними обставинами о. Чавс подався на еміграцію і опинився в Австрії, де ніс духовну допомогу нашим людям в Ляндеку, а згодом переїхав до провінції Віттемберг-Баден.

В 1950-му р. о. Петро Чавс переїхав до Америки, де спершу був призначений на сотрудника до Олефанту, а по чотирьох місяцях одержав призначення на духовника та вчителя церковно-слов'янської мови в Духовній Семінарії Святого Йосафата у Вашінгтоні.

На цьому пості о. Чавс перебув 7 років. З огляду на стан здоров'я в році 1957 перейшов в стан спочинку, але фактично він був активним до останніх днів свого життя. Перейшовши до Детройту, він допомагав при парафії, чи сповняв літом обов'язки капеляна пластової, чи сумівської молоді по таборах. При тому кожну хвилину він присвячував писанню проповідей — наук, які були поміщувані в „Логосі", „Місіонарі" та на писанні споминів, які вийшли окремою книжкою в році 1975 п. н. „У вирі життя".

З св. п. о. Чавсом зійшов з того світу один із тих найкращих представників нашого ідейного духовенства, яке вміло досконало погодити свої обов'язки супроти Церкви та свого народу, не забуваючи при тому своїх родинних обов'язків, даючи примір доброго християнського подружнього життя. Він відзначався скромністю, високою особистою культурою, бистротою ума та здоровим поглядом на всі наші церковні та громадські справи. Ці шляхетні і цінні прикмети душі й ума св. п. о. Чавс зберіг до останніх хвилин свого дійсно трудолюбивого життя. Це був дар, яким втішаються тільки немногі вибранці Божі, які досягають 95-го року життя

Останні роки (від 1972) о. Чавс проживав при Владиці Йосифові Шмондюкові, теперішньому Митрополиті, який займався о. Чавсом як рідним батьком. На вістку про смерть о. Чавса Митрополит Йосиф, будучи на Папськім Синоді в Римі, прилетів на похорон і під його проводом відбулись єреські похорони того непересічного священоієрея в днях 14-го і 15-го жовтня. Покійний о. Чавс був приготований на смерть, часто про те говорив і може відчуваючи свою кончину написав згадану статтю до „Місіонера" про потребу бути приготованим на смерть.

Своєї статті вже він не побачив, але полишив її немов останній заповіт своєї довгої душпастирської праці.

В. Ленцик

У МЕЙПЛВУДІ ВІДБУДУТЬСЯ СВЯТКУВАННЯ В УПЦПАРАФІЇ СВ. ВОЗНЕСІННЯ

Мейплвуд, Н. Дж. — Українська православна церква Св. Вознесіння інформує про святкування Храмового Свята та 60-річного Ювілею, яке відбудеться тут в неділю 11-го червня ц.р. У програмі цих святкувань — Архиєрейська Служба Божа з участю Високопреосвященішого Архиєпископа Константина, яка розпічнеться о год. 9:30 ранку та бенкет в Клюбі Наваго Менор в Ірвінгтоні, Н. Дж., при 238 40-ій вул. Початок о год. 1-ій по полудні. Гратиме оркестра „Трембіта". Вступ на бенкет для дорослих 17,50 дол. від особи, для молоді 10.00 долярів. Участь в бенкеті треба зголошувати до Управи церкви телефоном або листовно на адресу: Ukrainian Orthodox Church of Holy Assension, 652 Irvington Avenue, Maplewood, N. J., Tel. (201) 763-3932.

МЕШКАНЕЦЬ МОСТИСЬК — ЗБИРАЧ НАРОДНИХ СКАРБІВ

Понад 200 пісень у виконанні інж. будівельника з Мостиськ Володимира Зілінського записано на магнітофонну стрічку і їх зберігається в Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Т. Рильського Академії Наук УССР, інформує київська „Радянська Україна". Бувши ще 16-річним юнаком В. Зілінський почав записувати пісні, які чув на Тернопільщині. Спершу збирав свої колекції, ті, які співала його мати, потім пісні на вечорницях, забавах — від селян. Призбирав він їх кілька сот. У його виконанні можна почити різні співанки, що він їх сам супроводить грою на мандоліні. Крім пісень він зібрав ще чимало коломийок, приказок, народних усмішок. У збірнику „Українські народні романси" вміщено мелодії, що їх записав В. Зілінський, а це: „Лети моя, думо", „Зоре моя вечірняя" та інші.

ЗВІДОМЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ УНСОЮЗУ

ЗА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ 1978 Р.

ЗДОБУТКИ ОКРУГ УНСОЮЗУ У БЕРЕЗНІ 1978 РОКУ

ОКРУГИ ПЕНСИЛЬВЕНІЇ					
1. Філядельфія	39	36	76	$184,000	10
2. Піттсбург	18	13	31	54,000	4
3. Шамокин	20	3	11	30,000	1
4. Аллентавн	11	1	4	5,500	—
5. Скрентон	9	3	4	8,000	—
6. Вілкс Бери	9	—	2	1,500	—
Разом:	106	56	128	$283,000	15
ОКРУГА МЕРИЛЕНДУ					
Балтімор	9	4	21	$ 71,000	1
ОКРУГИ НЮ ЙОРКУ					
1. Ню Йорк	35	28	71	$156,000	10
2. Сиракюзи-Ютика	13	7	20	31,500	1
3. Рочестер	10	4	12	15,500	—
4. Трой	7	8	18	38,000	3
5. Боффало	9	10	17	52,000	5
Разом:	74	57	138	$293,000	19
ОКРУГИ НЮ ДЖЕРЗІ					
1. Нюарк	22	9	25	$ 40,000	1
2. Джерзі Ситі	11	11	19	37,000	3
3. Перт Амбой	12	7	16	48,000	4
4. Пассейк	7	2	5	6,500	—
Разом:	52	29	65	$131,500	8
ОКРУГИ ІЛЛИНОЙ, МІЧІГЕН і ОГАЙО					
1. Чікаго, Ілл.	34	34	68	$226,000	21
2. Детройт, Міч.	20	19	40	135,000	7
3. Клівленд, Огайо	21	15	29	90,500	8
4. Янгставн, Огайо	9	2	11	20,000	—
Разом:	84	70	148	$471,500	36
ОКРУГИ НОВОЇ АНГЛІЇ					
1. Ню Гейвен, Конн.	19	11	23	$ 28,500	—
2. Бостон, Масс.	6	6	16	23,500	2
3. Вунсакет, Р.Ай.	6	—	2	6,000	1
Разом:	31	17	41	$ 58,000	3
ОКРУГИ ЗАХІДНІХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ					
1. Центральна	6	1	4	$ 6,500	—
2. Міннеаполіс, Мінн.	6	4	4	16,000	2
3. Ст. Луіз, Мо.	6	—	2	15,000	—
Разом:	18	5	10	$ 37,500	2
Необ'єднані Відділи в Америці	20	3	12	$ 30,500	3
ОКРУГИ КАНАДИ					
1. Торонто, Онт.	25	4	21	$ 64,000	8
2. Монтреаль, Квеб.	8	7	23	43,500	5
3. Ніягара, Онт.	9	13	15	50,500	8
4. Захід Канади	19	23	47	163,000	14
Разом:	61	47	106	$ 321,000	35
Загальна сума:	457	288	669	$1,697,000	

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ПО КІНЕЦЬ БЕРЕЗНЯ 1978 РОКУ ПРИЄДНАЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ

П.Ч.	Організатор	Відділ Ч.	Здобув членів
1.	Б. КОРЧИНСЬКИЙ	421	43
2.	Р. ТАТАРСЬКИЙ	94	19
3.	ОЛЕНА ОЛЕК	22	14
4.	В. ПАЛІДВОР	204	14
5.	І. ОДЕЖИНСЬКИЙ	153	12
6.	В. ШАРВАН	127	10
7.	В. ВАРШОНА	266	10
8.	Д. ГАЛОНЖКА	307	10

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ПО КІНЕЦЬ БЕРЕЗНЯ 1978 РОКУ ПРИЄДНАЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ

П.Ч.	Число Відділу	Місцевість	Приєднав членів
1.	421	Ріджайна, Саск.	43
2.	94	Гамтрамк, Міч.	22
3.	153	Філядельфія, Па.	21
4.	204	Ню Йорк, Н.Й.	16
5.	22	Чікаго, Ілл.	14
6.	266	Амстердам, Н.Й.	14
7.	127	Боффало, Н.Й.	13
8.	216	Філядельфія, Па.	10
9.	307	Бостон, Масс.	10

ЗДОБУТКИ ОРГАНІЗАТОРІВ УНСОЮЗУ ПО ОКРУГАХ У БЕРЕЗНІ 1978 РОКУ

Ч.В.	Організатор	Придбав у березні	Сума забезпечення	В тому АДД		Разом у 1978 р.
	ОКРУГА АЛЕНТАВН					
137	Г. Пращик	1	$ 500			2
	ОКРУГА БАЛТИМОР					
55	А. Ціздин	1	$ 1,000			3
81	А. Лукіянчук	2	6,000			2
337	Е. Притула	1	1,000			4
	Разом:	4	$ 8,000			
	ОКРУГА БОСТОН					
224	Й. Ірха	3	$ 3,000		3ТП	3
307	Д. Галонжка	3	11,000	2АДД		10
	Разом:	6	$ 14,000	2АДД	3ТП	
	ОКРУГА БОФФАЛО					
127	В. Шарван	10	$ 39,000	5АДД		
	ОКРУГА ЧІКАГО					
17	Я. Билень	6	$ 7,000			6
22	Олена Олек	13	51,000	9АДД		14
33	Софія Оріх	1	2,000			2
51	М. Ольшанський	1	1,000			8
136	М. Сорока	2	10,000	1АДД		7
157	В. Матичак	2	2,000			2
259	Юлія Гуглик	1	2,000			2
379	М. Семків	2	1,500			3
399	Р. Припхан	3	17,000			9
423	С. Куропась	1	1,000			—
	В. Крайник	2	6,000	1АДД		5
	Разом:	34	$100,500	11АДД		
	ОКРУГА КЛІВЛЕНД					
102	М. Бобечко	1	$ 2,000			2
112	Марія Капраль	1	2,000			1
115	П. Бабич	1	5,000	1АДД		1
180	Ґеновефа Жеребняк	3	18,000	1АДД		5
233	Марія Дейчаківська	2	6,000	1АДД		6
240	М. Кігічак	2	9,000	1АДД	1ТП	4
291	Віра Напора	2	2,000			2
295	С. Мотрович	2	4,000			2
	Разом:	15	$ 48,000	4АДД	1ТП	
	ОКРУГА ДЕТРОЙТ					
20	Р. Куропась	1	$ 10,000			2
75	Б. Верещинський	2	1,000			2
82	Ольга Марущак	5	26,000	1АДД		5.
94	Р. Татарський	4	9,500	1АДД		—
	В. Бойд-Борискевич	3	5,000			22
165	Марія Пелехата	1	1,000			1
183	П. Залуга	1	1,000			3
303	В. Лещук	2	4,000			2
	Разом:	19	$ 57,500	2АДД		
	ОКРУГА ДЖЕРЗІ СИТІ					
25	Квітка Стецюк	1	$ 500			2
170	Галина Гаврилюк	5	8,500	1АДД		5
270	С. Островський	3	11,000	2АДД		4
281	М. Сірий	1	2,000			5
287	Данута Ясінська	1	1,000			2
	Разом:	11	$ 23,000	3АДД		
	ОКРУГА МІННЕАПОЛІС					
385	Я. Карп'як	4	$ 16,000	2АДД		4
	ОКРУГА МОНТРЕАЛЬ (Канада)					
434	О. Дольницька	2	$ 2,000			5
448	Ольга Плешкевич	2	2,000		2ТР	4
465	Текля Мороз	1	5,000	1АДД		5
473	О.К. Винницький	2	2,000		2ТР	2
	Разом:	7	$ 11,000	1АДД	4ТР	
	ОКРУГА НЮАРК					
133	Я. Лесків	1	$ 1,000			3
172	В. Осадчук	5	5,000		5ТР	12
214	О. Твардовський	2	6,000	1АДД		2
490	С. Чорномаз	1	1,000			1
	Разом:	9	$ 13,000	1АДД	5ТР	
	ОКРУГА НЮ ГЕЙВЕН					
59	Т. Сливінський	5	$ 4,500			6
67	В. Пипюк	1	1,000		1ТР	2
350	Т. Фінів	4	4,000			5
414	І. Телюк	1	2,000			2
	Разом:	11	$ 11,500		1ТР	
	ОКРУГА НЮ ЙОРК					
5	М. Хоманчук	5	$ 6,000			7
8	Л. Фігурський	1	3,000			—
	Марія Кульчицька	2	4,000		1ТР	6
16	М. Москаль	1	1,000			2
86	І. Сєрант	2	2,000			2
204	В. Палідвор	7	17,000	2АДД		16
212	Анна Баранкевич	3	3,000			4
267	І. Флис	2	6,000	1АДД		6
327	В. Шпачинський	3	3,000			3
457	І. Керницький	1	1,000		1ТР	1
485	Сидор-Чарторийський	1	1,000		1ТР	1
	Разом:	28	$ 47,000	3АДД	3ТР	
	ОКРУГА НІЯГАРА (Канада)					
427	П. Дяків	8	$ 15,500	2АДД	2ТР	8
454	М. Бережук	5	25,000	5АДД		5
	Разом:	13	$ 40,500	7АДД	2ТР	
	ОКРУГА ПАССЕЙК					
42	П. Головачук	1	$ 500			1
134	Лідія Козак	1	3,000			1
	Разом:	2	$ 3,500			
	ОКРУГА ПЕРТ АМБОЙ					
168	І. Бабин	1	$ 3,000			1
344	Ол. Яворська	4	9,000			4
353	Дарія Оріховська	1	1,000			4
372	О. Ярема	1	1,000			5
	Разом:	7	$ 14,000			
	ОКРУГА ФІЛЯДЕЛЬФІЯ					
10	К. Хільченковський	3	$ 11,000	2АДД		4
83	А. Кушнір	2	6,000	1АДД		2
153	І. Одежинський	11	22,000			21
163	Т. Дуда	1	1,000			7
216	І. Одежинський	10	34,000	3АДД		10
237	М. Крика	1	1,000		1ТР	1
245	М. Мартиненко	1	2,000			7
247	М. Маєр	1	1,000		1ТР	1
347	Катерина Гордон	1	2,000			1
352	Я. Щербак	1	1,000		1ТР	1
375	І. Данківський	2	5,000			—
	П. Тарнавський	2	6,000	1АДД		6
	Разом:	36	$ 92,000	7АДД	1ТР	
	ОКРУГА ПІТТСБУРГ					
53	Д. Головатий	1	$ 1,000			1
56	П. Когут	1	1,000			1
63	М. Турко	1	5,000			3
113	І. Ярчак	2	1,000			8
120	В. Рефт	4	8,000	1АДД		7
264	Б. Грицишин	1	1,500			1
338	Ольга Пішко	1	1,000		1ТР	2
481	Олена Возьняк	2	2,000		2ТР	2
	Разом:	13	$ 20,500	1АДД	3ТР	
	ОКРУГА РОЧЕСТЕР					
217	Т. Кубарич	1	$ 500			4
316	В. Гавриляк	3	3,500			5
	Разом:	4	$ 4,000			
	ОКРУГА СКРЕНТОН					
123	І. Голик	1	$ 1,000			2
406	Н. Мартинюк	2	6,000			2
	Разом:	3	$ 7,000			
	ОКРУГА ШАМОКИН					
7	Олена Словік	1	$ 5,000			1
78	І. Петрунцьо	1	1,000			1
305	Маргарета Гентош	1	1,000			3
	Разом:	3	$ 7,000			
	ОКРУГА СИРАКЮЗИ-ЮТИКА					
58	Марія Ковалевська	1	$ 1,000			2
192	Я. Сенишин	1	1,000			1
271	І. Чопко	1	1,000			3
484	В. Запаранюк	4	9,000	1АДД	2ТР	4
	Разом:	7	$ 12,000	1АДД	2ТР	
	ОКРУГА ТОРОНТО (Канада)					
441	Д. Заневич	2	$ 2,000			2
460	Р. Горнич	2	10,000	2АДД		6
	Разом:	4	$ 12,000	2АДД		
	ОКРУГА ТРОЙ					
13	П. Шевчук	2	$ 2,000			2
266	В. Варшона	6	9,000			14
	Разом:	8	$ 11,000			
	ОКРУГА ВІННІПЕҐ (Захід Канади)					
421	Б. Корчинський	20	$ 84,000	6АДД		43
503	Т. Войтів	3	9,000	1АДД		4
	Разом:	23	$ 93,000	7АДД		
	ОКРУГА ЯНҐСТАВН					
230	П. Ліщак	2	$ 4,000			7
	ОКРУГА ЦЕНТРАЛЬНА					
356	М. Депа	1	$ 1,000			1
	НЕОБ'ЄДНАНІ ВІДДІЛИ					
11	І. Сціпений	1	$ 5,000	1АДД		2
368	Ю. Цегельський	2	2,000			
	Разом:	3	$ 7,000	1АДД		

СТЕПАН ГАВРИШ,
головний організатор

Домінік Моравські про УКЦеркву в Польщі

Під час дискусії з прелеґентом (зліва): Ярослав Пастушенко, д-р Мирослав Лабунька, інж. Микола Галів, д-р Романа Навроцька, ред. Домінік Моравські, Евген Стахів, Зенон Машталір і Микола Лебедь.

Світлив — Р. Голят

Польський журналіст Домінік Моравські (емігрант з Польщі) об'їжджаючи польські скупчення у ЗСА і Канаді, на запрошення Т-ва Святої Софії, Комісії Науково-Видавничої, мав доповіді „Про стратегію опору Католицької Церкви і населення в Україні й Польщі та їхній вплив на Східню Европу й світ, взагалі''. Доповіді відбулися 6-го березня у Вашінґтоні, 14-го лютого у Філядельфії, та 17-го лютого 1978 в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

Проф. Василь Лев познайомив присутніх із працею Українського Католицького Університету в Римі та його філії в ЗСА, Канаді і Англії. Проф. Мирослав Лабунька проводив вечором і представив прелеґента, уродженця Познаня, де він закінчив правничі студії, відтак покинув комуністичну Польщу, осів в Римі і працює для італійської преси.

Домінік Моравські у своїй півторагодинній доповіді присвятив найбільше місця римо - католицькому костелові в Польщі й його боротьбі за існування із комуністичним режимом. Примас Польщі, кардинал Стефан Вишинські, старається використовувати всі нагоди, щоб виторгувати в урядових чинників, як для костела, так і для вірних, права, які до того часу були урядом неґовані. Прелеґент згадував, що під час робітничих розрухів, недостачі харчів, урядові чинники звертаються за допомогою до представників польського костела. З таких розмов, представники костела виторговують від уряду деякі уступки як: відносно навчання релігії у суботніх школах, кращі посади для вірних римо-католицького костела й інше. В Любліні чинна римо-католицька богословія.

Доповідач згадуючи про стан української католицької церкви, яку назвав „греко-католицькою'' в Польщі, старався бути оптимістом. Він, з великим респектом ставиться до патріярха УКЦеркви, кардинала Йосифа Сліпого, з яким він є в приятельських стосунках. Д. Моравські заподав короткий огляд стану Української Католицької Церквч в Польщі. Вірні ходять на Богослуження, відправи відбуваються в старо-слов'янській мові, деякі церкви відновлено і.т.д., а на ділі, це не цілком відповідає правді. Найновіші українські туристи-очевидці оповідають, що уряд, деякі церкви відновлює тільки тому, бо вони мають архітектурну й музейну вартість. В Перемишлі і Кракові відправи для „греко-католиків'' відбуваються у сутеринах тамошніх польських костелів. Українська катедра в Перемишлі закрита. Вірні Української Католицької Церкви позбавлені найменшої свободи. Виходячи з костела, вони бояться говорити рідною мовою, бо вулиця, шовіністично наставлена до всього, що українське.

На доповідь прийшло 68 осіб, між ними ряд визначних особистостей з польського наукового світу, а саме: визначний польський кореспондент Здіслав Бав зі своєю дружиною, Заремою, адміністраторкою Інституту ім. Юзефа Пілсудського, д-р Анна Марс — віцепрезидент Інституту, історик проф. Тадеуш Свєнтоховскі, ред. „Фрі Юроп'' Владислав Вантула й ред. Ян Ердман, видавець „Америки'' журналу ЮСІСентер.

Роман С. Голят

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

На шану Олени Теліги

11 березня 1978 р. українська громадськість Твін Сіті, Мінн., відбула небуденну імпрезу, на шану Олени Теліги (Шовгенівни).

Програма вечора складася з двох частин: 1-ша частина: 1. Слово про життьовий шлях поетки і героїні — Михайлина Янович-Реймонд. 2. Рецитації: „Усе, тільки не це'' — А. Правдюк, „Поворот'' — А. Левицька. 3. Дві пісні текст і муз. О. Луцик): „Там, де Прут'', „Ти все ввижаєшся мені'' — Дівочий ансамбль: панни О. Амброзяк, Г. Бреславець, Т. Вовк, Л. Левицька, О. Цареградська і пані О. Біла та Х. Тащук. Акомпаньямент — К. Цареградська.

У другій частині — монтаж із п'єси „Поворот'' (автор — Катерина Штуль), у виконанні місцевих аматорів (за порядком виступу): Марія Степанівна — Ольга Хоролець, письменник — Павло Вітрик, провідник — Юрій Луцик, Олена Теліга — Ірена Кушнір.

М. Реймонд (гол. 15-го відділу УЗХ і культ.-осв. реф. УККА) цікаво оповіла про життьовий шлях поетки. Вона окреслила постать Олени Теліги як рішучу, свідому, жертовну патріотку, поетку - героїню і одночасно привабну, життєрадісну жінку, яка вміла „бути твердою де треба''. трималася мужньо навіть при арешті і бадьорила тих, хто разом з нею потрапив у пастку Гестапо. Доповідачка підкреслила, що в особі Олени Теліги, Україна втратила войовничого духу борця за Державу і поетку - неоромантика, що її українські літературні критики різних напрямів характеризують, як мисткя потужної сили.

Перед початком другої частини програми, Надія Каркоць з чуттям окреслила зміст п'єси „Поворот'' та обставини перебування тоді в Києві групи письменників, а в тому й Олени та Михайла Телігів, що їх Гестапо розстріляло в лютому 1942 року.

Вечір цей був заініційований 15-им відділом УЗХ і проведений його заходами. Працю з виконавцями провадила досвідчена акторка Олена Венцаль-Карп'як (16-й вид. (СУА). Співочим ансамблем керувала Кіра Цареградська. Оформлення сцени і програмки — Юрій Луцик (син пок. маляра Ст. Луцика).

Радісно було бачити, що цю гарну імпрезу підготовано силами молоді (цілком зрілого віку був лише Павло Вітрик, сучасник Олени Теліги). Це були члени різних організацій міста - Близнят. Досить численна авдиторія — теж люди різних середовищ: українці всі гуртом вшанували свою поетку - героїню.

Виконавці монтажу „Поворот'' створили зіграний ансамбль. Авдиторія від початку до кінця перебувала в глибокому контакті з виконавцями, а особливо в моменті кульмінації. Сучасники і свідки тодішніх подій неприховано плакали, дивлячись на переживання поетки у в'язниці, перед розстрілом, які молода аматорка Ірена Кушнір так сердечно відтворила.

Імпреза залишила глибоке враження в серцях глядачів, хоч вони й дещо по різному сприймали окремі моменти. Зокрема останній момент у в'язниці Олена/Ірена провела, як слізне прощання з життям молодої жінки, хоч і готової на жертву для України. Для сучасників Олени було б більше переконливим, коли б авторка, в моменті молитви вже опанувала б себе, як борець і, виструнчено перед обов'язком, твердо висловила свою готовість на жертву для України, а в тому й для близьких її серцю.

Шкода тільки, що в авдиторії було небагато молоді, а саме для молоді ця імпреза гарно і переконливо показала героїчний приклад молодої жінки, людини, яка в процесі боротьби за відродження рідного народу, уміла поєднати в собі поетичне слово і життя, ідею і дію.

В перерві і по закінченні імпрези, за кавою, присутні жваво обговорювали виконання і зміст програми вечора, який дав їм дещо нового і збудив багато думок, а декому й спогадів.

Л. Г.

Пам'яті Ірини Шах

Дня 21-го квітня ц.р. відпровадило громадянство Мюнхену на вічний спокій бл. п. Ірину Шах, дружину останнього директора української гімназії у Перемишлі, проф. Степана Шаха, почесного доктора УВУ, автора десятка науково-мемуарних праць, почесного голови Українського Християнського Руху й Т-ва Рідна Школа у Німеччині, лицаря-командора Ордену св. Сильвестра-Папи.

Бл. п. Ірина Шах, народилась у Бережанах, 2-го липня 1901, як дочка о. д-ра Йосифа Застирця, катехита й професора німецької мови й історії, згодом професора Академічної гімназії у Львові. По матері походила із старинного роду Глібовицьких, який дав Галичині багато заслужених священиків, а одним із них був дідо Богдана Лепкого о. Михайло, з яким бл. п. Ірина Шах була посвоячена. По закінченні гімназії СС. Василіянок у Львові студіювала далі в семінарії педагогіку, ручні роботи й гру на скрипці. У 1922 р. вийшла заміж за тодішнього секретаря Матірнього т-ва „Просвіта'' у Львові, професора Академічної гімназії Ст. Шаха. Від 1929 — 31 р. працювала фінансовою референткою в Головному Відділі Союзу Українок під головуванням Мілени Рудницької, рівночасно займалась харитативною діяльністю в Т-ві Допомоги Воєнним Інвалідам із М. Колтунюковою та М. Білецькою.

У Німеччині була членом редакційної колегії органу Об'єднання Українських Жінок „ЖІЛ-у'', що появлявся у п'ятидесятих роках. Похоронних обрядів довершив о. крилошанин-канцлер Степан Дмитришин в співслуженні трьох священиків. Він попрощав Покійну від Апостольського Екзарха Владики Кир Платона, підкресливши у жалобнім слові скромність, лагідність і щедру гостинність Покійної. Від УПАЦ виголосив глибокодумну проповідь митрофорний протоієрей Палладій Дубицький. Від родини промовив зворушливо парох церкви св. Володимира й Ольги у Чікаго, митроносний крилошанин о. Маріян Бутринський, прощаючи свою двоюрідну сестру й дбайливу хресну матір. До чужинецьких учасників похорону промовляв по-німецьки о. Михайло Амброз. Щоб не стомити численними промовами 87-літнього хворого мужа, голова Центрального Представництва Української еміґрації у Німеччині, мгр Антін Мельник, попрощав востаннє Покійну від всього громадянства і теж від Головної Управи ОУЖ у Німеччині. На могилі склали вінки: ОУЖ у Німеччині, „Українське Видавництво'' у Німеччині, Т-во „Рідна Школа'' та члени родини в Німеччині й за океаном, як теж її приятелі. Співав катедральний хор під орудою д-ра Миколи Філя.

З Іриною Шах відійшла у засвіти вірна дружина, яка доцінювала наукову працю чоловіка, створюючи йому за час 56-літнього подружжя для цього домашню атмосферу. Була вона однією із вже нечисленних вихованок священичих сальонів австро-угорської монархії, із виплеканими товариськими манерами й особистою культурою. Померла дійсна галицька Пані.

Б. Ш.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Свячене і Свято Матері в Бостоні

У неділю 14-го травня ц. р. відбулося Свячене в українській католицькій церкві в парафіяльній залі. Отець Петро Огірко поблагословив дари і сказав коротку промову з цієї нагоди. Присутні засіли до столів і при веселій атмосфері споживали посвячені дари, при тім згадуючи наші стародавні традиції. По довшій перерві в тій самій залі Школа Українознавства в Бостоні урядила Свято Матері. Коротке вступне слово виголосив управитель Школи Українознавства Володимир Флюнт, який дальше проводив програмою при технічній допомозі Любомира Щудлюка. Потім учениця школи 5-ої кл. Христина Михайлів деклямувала вірш Івана Овечка „В День Матері". По короткій перерві учителька школи Галина Курило виголосила змістовний історичний доклад про перебіг Свята Матері в цілому світі як також його значення для українського народу. Потім діти 3-ої кляси деклямували вірш „Наша Мама". По перерві дівочий Ансамбль „Галичанки" при осередку СУМА в Бостоні при супроводі мандолінової оркестри виконали дві пісні „Мати Синові" і „Полтавський Рушничок". Опісля Юнацтво СУМА виконало п'ять танців: „Дівочий сон", „Аркан", „Козачок" - сольо, „Дівоча Коломийка" і „Коломийка". Опісля п-і Ірина Луців в імені присутніх матерей коротенько подякувала всім виконавцям за їхню працю.

Усіх виконавців програми Свята Матері присутні нагороджували за кожну точку рясними оплесками. На кінець Любомир Щудлюк як голова Церковного комітету подякував в першій мірі тим паням, котрі потрудилися принести смачні дари, на Свячене, тим, котрі працювали при кухні й тим, що прислуговували при столах, де сиділи матері. Він також не забув подякувати щиро всім виконавцям програми Свята Матері, а також всім присутнім за участь в тій добре опрацьованій імпрезі. Всіх матерів їхні діти обдарували квітами дитячої любови.

Конрад Гусак

Клівленд вшанував Жінок-Героїнь

Вже ввійшло в звичай, що зорганізоване українське жіноцтво Клівленду щорічно спільно влаштовує Свято на пошану всіх жінок - героїнь, які в боротьбі за свободу нації з окупантами нашої Землі віддали своє життя.

З цією ціллю створено Комітет Об'єднання Жіночих Організацій, в який ввійшли пані: Маруся Попович і Анна Кравчук від Українського Золотого Хреста, Софія Бура і Мирослава Зорій від Об'єднання Жінок ООЧСУ, Маруся Адамович від Православного Сестрицтва св. Ольги при Соборі св. Володимира і Марія Фаріон та Дарія Древницька від Союзу Українок Америки.

Кожного року інша організація, член Об'єднання відповідає за влаштування Свята Героїнь. Цього року відповідальним був УЗХ. Свято цього року було присвячене Олені Телізі з приводу 30-річчя її геройської смерти та 70-річчя з дня її народження. Імпреза відбулася дня 26-го лютого 1978 в просторій залі Собору Св. Володимира. Програму Свята відкрила голова Окружної Ради СУА Марія Фаріон. Святочну промову виголосила Валентина Мушинська, секретар Головної Управи УЗХ з Детройту. У своєму рефераті пані Мушинська дала знамениту аналізу життя, політичної дії та поетичної творчости Олени Теліги.

У мистецькій частині, Галя Яцишин, студентка Клівлендського стейтового університету, відспівала мелодійним сопрано дві пісні, а саме: „Гетьте думи, ви, хмари..." Л. Українки, муз. Степового і „Не співайте мені ції пісні" Л. Українки, муз. Д. Січинського. Пані Маруся Адамович, з типовою їй вервою рецитувала поему „Виклик". В наступній точці, ансамбль Юних Бандуристів школи, тепер найвизначнішого мистця - бандуриста, маестра Григорія Китастого, дав нам чудову інтерпретацію кількох композицій свого вчителя.

На закінчення програми, новооснований жіночий ансамбль при церкві Свята Покрова ім. Леонтовича відспівав три пісні, а саме: „Ви жертвою в бою", „Прощай село", і „Лелеченьки".

Виступ цього нового хору під диригентурою молодої студентки, Віри Кондратенко, зробив клівлендській громаді добрим виконанням, та гарними голосами, милу несподіванку. Фортепіяновий супровід вміло виконувала Маруся Мельник. Декорації виконали Богдан Ковч і Василь Хміляк.

Після офіційної частини відбулася ще товариська зустріч за часм з гостею із Детройту, Валентиною Мушинською.

С. В.

В УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ ЛЕМКИ ВЛАШТОВУЮТЬ ПІКНІК

Бавнд Брук. — Імпрезовий Комітет Організації Оборони Лемківщини, Відділи Ню Йорк, Пассейк, Елізабет і Нюарк, у неділю, 11-го червня ц. р., о год. 12-ій вполудне, в Українському Селі біля Бавнд Бруку, Н. Дж., Седар Ґров, Сомер, Н. Дж., влаштовують спільний Фестин—Пікнік; приграватиме популярна оркестра „Вишивки". В програмі виступить чоловічий хор „Гомін" з Пассейку під керівництвом Івана Кебали і танцювальна група при церкві св. Димитрія в Картереті, Н. Дж., під проводом пані К. Гайдук.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

На нев'янучий вінок, в пам'ять Дорогого нам

бл. п. мгра прав Романа Кекіша

складаємо 100.00 дол.
на Фонд Музею Церкви-Пам'ятника св. Андрія
в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родина ТУРЧЕНЮК в Канаді

У безмежному болю ділюся
з Рідними, Приятелями і Знайомими сумною вісткою,
що у вівторок, 30-го травня 1978 року
відійшов у Вічність, по довгій і тяжкій недузі,
на 84-му році життя —
мій Найдорожчий і Незабутній ЧОЛОВІК,
не доживши чотирьох тижнів до 60-ліття
нашого подружжя

бл. п. проф. д-р інж.
МИКОЛА ЗАЙЦЕВ

Незаступимий і Незабутній Друг мого життя.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 2-го червня 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин-Литвин, 801 Springfield Avenue, в Ірвінгтоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в суботу, 3-го червня 1978 року, о год. 9-ій ранку в церкві св. Трійці, 836 Lyons Avenue, в Ірвінгтоні. Тіло Покійного буде перевезене на Вічний Спочинок на Український Православний Цвинтар в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку —
ВАРВАРА — дружина

ДЕЛЕҐАТУРА УКРАЇНСЬКОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ — УКРАЇНСЬКОГО ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКОГО ІНСТИТУТУ в ЗСА

в глибокому смутку повідомляє Професорів
і Абсольвентів,
що 30-го травня 1978 р. відійшов у Вічність
на 84-му році життя

сл. п. проф. д-р інж.
МИКОЛА ЗАЙЦЕВ

довголітній проректор і професор Української Господарської Академії — Українського Технічно-Господарського Інституту в Подєбрадах і Регенсбурзі-Мюнхені, голова Делеґатури УГА-УТГІ в Америці, дійсний член НТШ і УВАН, довголітній директор Математично-Природописно-Медичної Секції НТШ, а зчерги почесний директор Хемічно-Біологічно-Медичної Секції НТШ, голова Відділу Хемічних і Технічних Наук УВАН, почесний член Товариства Українських Інженерів Америки, визначний хемік технології товщів, автор численних наукових праць і патентів в Америці, Европі і Азії, член численних наукових американських Товариств.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Достойній Дружині Покійного передаємо найщиріші слова співчуття у Її тяжкому горю.

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА
і
ДИРЕКЦІЯ ХЕМІЧНО-БІОЛОГІЧНО-МЕДИЧНОЇ СЕКЦІЇ

повідомляють, що 30-го травня 1978 року
відійшов у Вічність на 84-му році життя

бл. п. проф. д-р інж.
МИКОЛА ЗАЙЦЕВ

дійсний член НТШ, проректор і професор Української Господарської Академії — Українського Технічно-Господарського Інституту в Подєбрадах і Регенсбурзі-Мюнхені, довголітній директор Математично-Природописно-Медичної Секції НТШ, а зчерги почесний директор Хемічно-Біологічно-Медичної Секції НШТ, почесний член Товариства Українських Інженерів Америки, визначний хемік технології товщів, автор численних наукових праць і патентів з цієї ж ділянки, член численних наукових американських Товариств.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Достойній Дружині Покійного складаємо найщиріші слова співчуття у Її тяжкому горю.

Українська Вільна Академія Наук у США

з жалем і глибоким смутком повідомляє про упокоєння
в середу, 24-го травня 1978 року,
на 56-му році життя

св. п. магістра
ОЛЕКСАНДРА ПАШКО

довголітнього члена Фундації і щирого
Приятеля Академії.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Родині і Друзям Покійного висловлює щире співчуття —

Управа Академії

НАСТОЯТЕЛЬ ПАРАФІЇ СВ. ТРОЙЦІ
в ІРВІНҐТОНІ, Н. Дж. і ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

ділиться сумною вісткою, що член нашої Парафії
визначний науковець

сл. п. проф. д-р
МИКОЛА ЗАЙЦЕВ

відійшов у Вічність 30-го травня 1978 року.

•

Високодостойній Дружині висловлюємо наше глибоке співчуття.

•

ПАНАХИДА в п'ятницю, 2-го червня 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин-Литвин.

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ відбудеться в суботу, 3-го червня 1978 р., о год. 9-ій ранку в церкві св. Тройці в Ірвінгтоні, Н. Дж.

Після Богослуження Тіло Покійного буде відвезене до Українського Пантеону в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Митроф. прот. д-р ЮРІЙ ШУМОВСЬКИЙ,
настоятель Парафії
ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюємо наші найщиріші слова подяки
Родині, Друзям, Приятелям та Знайомим

бл. п.
Д-ра БОГДАНА ЛЕВА МАРТИНОВИЧА

(упокоївся 2-го лютого 1978 р.)

які так численно поспішили віддати останню прислугу нашому найдорожчому Мужеві і Батькові, підтримали морально у хвилинах нашого тяжкого болю і смутку, взяли участь у похоронних відправах, як теж відпровадили на місце Вічного Спочинку.

Особливо дякуємо за участь в похоронних відправах в катедрі св. Володимира й Ольги Всечеснішим Отцям: о. д-рові Прелатові В. Кушніреві, о. сотр. Р. Кисілевському, о. мітр. Р. Добрянському, о. мітр. С. Іжикові і о. крилош. А Пакошеві. Отцям Р. Кисілевському і С. Іжикові сердечна подяка також за теплі і зворушливі прощальні слова у церкві.

На руки о. архипресв. д-ра С. Савчука складаю сердечну подяку усій Дирекції і Співпрацівникам Вид. Спілки „Тризуб" за усе що для нас зробили. Також, щира подяка тим, що несли домовину: мгр М. Белеєві, п. Л. Стойкевичеві, З. Круцькові, мгр В. Ільницькому, п. Р. Кайді, ред. М. Гнатову.

Дуже дякуємо диригентові п. Ю. Гнатюкові за труд та прекрасне хорове виконання похоронної Панахиди, як також усім Хористам.

Наша найщиріша подяка Усім, що висловили глибокі, зворушливі промови і співчуття на післяпохоронних поминках у домівці Пласту: екзек. дир. КУК д-рові Я. Кальбі, добр. Галині Кіщук, ред. А. Курдидикові, інж. А. Качорові, мгр П. Саливі, п. В. Цапові і другові молодих літ ред. М. Гнатову.

Дякуємо щиро Мол. Орг. Пласт за залю, як теж найщиріша подяка усім Паням, що так жертвенно взяли на себе обов'язок влаштування поминок: Соні Ільницькій, Ірині Стойкевич, Ніні Луговій, Олі Белей, Галі Шкавритко, І. Кашинській, Валі Кайді, Іванці Божик, а особливо Марії Лободі за постійну поміч і опіку.

Наша глибока вдячність і подяка; усім що зберігаючи пам'ять Покійного помістили некрологи, замовили Заупокійні Служби Божі, вінки і квіти. Дякуємо за щедрі пожертви на Фундацію ім. Т. Шевченка, „Канадійського Фармера/Вільного Світу", Пласт і інші.

Щира подяка усім Тим, що так сердечно і тепло висловились про Покійного у своїх дописах до „Канадійського Фармера/Вільного Світу". Дякуємо Усім, що особисто, листовно чи телефонічно піддержали нас у хвилинах нашого великого болю.

Нехай Господь винагородить щедро Вас Усіх за виказане нам серце і поміч.

Дружина — РОМА
Діти — ОРЕСТ І ТАНЯ

В пам'ять Дорогого Приятеля

бл. п. мгра Романа Кекіша

складаємо 30.00 долярів
на Фонд будови церкви св. Юра в Ню Йорку.

Родина КІФНЕР

Українська Вільна Академія Наук у США

з глибоким смутком повідомляє, що 30-го травня 1978 року
упокоївся в Бозі відомий український вчений

бл. п. проф. д-р
МИКОЛА ПЕТРОВИЧ ЗАЙЦЕВ

дійсний член Академії і керівник Відділу фізичних, хемічних, математичних і технологічних наук Академії.

Дружині Покійного, Родині і Друзям висловлює глибоке співчуття —

Управа Академії

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого
МУЖА, ТАТА І ДІДА

бл. п.
ЯРОСЛАВА ЦІҐАША

б. учителя

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в неділю, 4 червня 1978 р., о год. 4 по пол.
в церкві св. Юра, 7-ма вул., Ню Йорк

Просимо про молитви.

Дружина — ГАЛИНА
Син — ЯРОПОЛК
Донька — ЛЯРИСА ЛЕВИЦЬКА
з Родиною

Український Хор „ДУМКА" в Ню Йорку
повідомляє, що
в неділю, 4-го червня 1978 р., в церкві св. Юра
при 7-ій вул. в Ню Йорку
буде відправлена (після дванадцятки)

ПАНАХИДА
ПО ПОМЕРЛИХ ЧЛЕНАХ НАШОЇ СПІВОЧОЇ РОДИНИ

АНДРУСИШИН ГРИГОРІЙ
БАНДУРА ІВАН
БІДЯК БОГДАН
ВОЙЦІЦКИЙ СТЕПАН
ВОЛОСЯНСЬКИЙ ТЕОФАН
ҐРЕБЕНЯК ІВАН
ГУЗАР ЯРОСЛАВ
ҐНОЙ РОМАН
ДАНИЛЮК ЕВГЕН
ДРАГАН БОРИС (М. Д.)
ЗАДОРОЖНИЙ ІВАН
КАРАТНИЦЬКИЙ БОГДАН
КАРПЕВИЧ БОГДАН
КЕФОР ІГОР
КОВАЛИШИН ЯРОСЛАВ
КОРОЛЬ ЮРІЙ (М. Д.)
КОСТИНЮК ВОЛОДИМИР
КУЗЬМИН ОСИП
КУПЧИНСЬКИЙ РОМАН
ЛИСКО КОНСТАНТИН
МРОЗОВСЬКИЙ БОГДАН
НЕДІЛЬСЬКИЙ ІВАН
ПЕТЕШ ВОЛОДИМИР
ПИРОЖАК БОГДАН
ПРИПЛЕСЬ МИКОЛА
РАБІЙ ЮРІЙ (М. Д.)
РЕЙНАРОВИЧ ОСИП
РУБЧАК ЗЕНОН
СЕМКІВ ЙОСАФАТ
СТАХІВ МИРОСЛАВ
СТЕПАНЯК РОМАН
СТЕЦУРА ОСИП
СТРУК МИКОЛА
ХОЛЕВЧУК ВОЛОДИМИР
ЧОПИК МИКОЛА
ШУГАН ЕВГЕН (М. Д.)
ШУГАН ІГОР

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

Проситься усіх Членів „Думки" і Шановне Громадянство взяти участь у церковній відправі.

Управа Хору

Помер проф. д-р М. Зайцев

(Закінчення зі стор. 1-ої)

участь в ар'єргардних боях при відступі Уряду і армії УНР за Збруч, 21 листопада 1920 р. Після двохрічного інтернування в Польщі, Микола Зайцев переїхав до Чехо-Словаччини, де закінчив Чеську Політехніку в Празі. Там розгорнув він діяльність в двох напрямках: педагогічному і виробничому. Відразу по закінченні Високої Школи, його було запрошено до Української Господарської Академії в Подєбрадах, де в рр. 1924 — 1935 він працював спочатку як лектор, а згодом як професор і завідувач катедри. Як фахівець він був високо цінений в ділових колах Чехо-Словаччини і займав низку керівних посад.

По закінченні Другої світової війни проф. Зайцев переїхав до Регенсбургу, де очолив катедру хемічної технології УТГІ і був проректором цього Інституту аж до виїзду до ЗСА в 1951 р. Науковий ступінь доктора технічних наук Микола Зайцев набув у 1957 р., а в 1962 році УТГІ надав йому титул доктора гоноріс кавза. В ЗСА проф. Зайцев працював від 1951 р. як технічний дослідник фірмі Engelhard Indjstries в Ню Джерзі.

Головним полем заінтересування проф. Миколи Зайцева була хемія і технологія товщів і продуктів, що на них вони базуються. Він був піонером в тій галузі технології, а саме у застосуванні металів (шляхетної) платинової групи для каталітичних реакцій, зокрема для гідрогенізації олії.

Проф. Микола Зайцев мав 17 патентів, уділених йому в ЗСА, Канаді, Англії, Німеччині, Франції, Італії, яшвеції, Японії та Чехо-Словаччині. Він є дійсним членом НТШ, УВАН, та ряду американських і закордонних наукових академій і товариств.

Проф. Микола Зайцев цитований у багатьох довідниках американських, німецьких, інтернаціональних та українських. Більшість приблизно 50 публікацій проф. Зайцева, в мовах англійській, німецькій чи українській, та його патенти стосуються хемії і технології товщів та товщевої індустрії, споживчих та технічних.

Особливо треба відмітити ролю проф. Миколи Зайцева не тільки як талановитого науковця-винахідника да дослідника, а і керівника науковою роботою багатьох учнів-співробітників і колег. Він був головою Відділу Хемічних, Фізичних, Математичних і Технічних Наук УВАН і на протязі 21 років був директором Математично - Природописно-Медичної Секції НТШ, а в 1974 році був обраний почесним головою Хемічно-Біологічно - Медичної Секції НТШ.

Пишучи ці рядки, тепло пригадую роки нашої спільної наукової і адміністративної роботи в Регенсбурзі, Мюнхені і Ню Йорку. Пригадую його рішучу, тверду, спокійну і об'єктивну позицію під час рішень іноді контроверзійних питань, його благородну вдачу і завжди прихильне відношення до молодих колег.

Дружині його пані Варварі Яківній, вірній помічниці довгожиттєвого шляху — глибокий поклін і вирази щирого співчуття.

Проф. д-р Олександер Архімович

ЗАХІД НЕ МОЖЕ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

голошували зростаючу небезпеку для вільного світу з боку Совєтського Союзу та його сателітів.

Дещо відмінно звучав виступ турецького прем'єра Булента Еџевіта, який заявив, що Захід повинен базувати політику детанту з комуністичним бльоком менше на військовому балянсі, а більше на „взаємному вирозумінні і довір'ю". Як відомо відносини між ЗСА і Туреччиною напружені з уваги на те, що Конгрес три роки тому встановив ембарго на продаж зброї Анкарі у зв'язку з окупацією північної частини Кипру турецькими військовими частинами. Анкара у відплату припинила всю діяльність на американських військових базах в Туреччині, що дуже послабило оборонну і розвідчу спроможність НАТО в східній частині Середземного моря. Відносини Туреччини з Грецією, теж членом НАТО, також дуже напружені. Анкара натякає, що може нав'язати більш приязні зв'язки зі Совєтським Союзом. Прем'єр Еџевіт кілька днів тому сказав, що СССР не становить загрози для Туреччини і він плянує поїздку до Москви, щоб підписати „добросусідський договір" зі совєтським урядом. Ці заяви і пляни турецького прем'єра затурбували інших членів НАТО.

ПЛАСТУНИ ВІДБУЛИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Бріджпорт, 2. Джерзі Сити, 3. Кергонксон-Бостон-Коговз; в конкуренції юначок — 1. Другий Курінь з Ню Йорку, 2. 44-ий Курінь з Нюарку, 3. Пассейк.

У загальному точкуванні за спорт першунами були: юнаки — 1. Пассейк, 2. Елізабет, 3. П'ятий Курінь з Нюарку; юначки — 1. 44-ий Курінь з Нюарку, 2. Другий Курінь з Ню Йорку, 3. Пассейк.

Золоті, срібні і бронзові медалі були вручені першунам поодиноких конкуренцій спорту.

Нагороди за пластову поставу одержали: юнаки — 1. Джерзі Сити, 2. Гартфорд, 3. Сиракюзи-Бріджпорт; юначки — 1. Другий Курінь з Ню Йорку, 3. Трентон, 3. 30-ий Курінь з Ню Йорку.

„Свято Юрію" перевели цього року Курені „Перші Стежі" та „Хмельниченки". Допомагали їм „Шостокрилі" та інші пластуни і пластунки.

У складі команди „Свята Юрія" були: Василь Матвійчук — комендант, Андрій Пришляк — обозний, Олег Борачок — писар, Мотря Ракоча — комендантка юначок, Ляриса Крупа — бунчужна, Марта Зєлик — писар, Петро Миськів — комендант юнаків, Богдан Сосяк — бунчужний та Олег Борачок — писар. З нагоди Свята видано одноднівку з дописами та ілюстраціями у виконанні юнаків та юначок. Редактором одноднівки була Уляна Суська.

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ...

(Продовження зі ст. 2-ої)

внутрішньому житті. Консолідація сама собою велика ціль, але ж вона власне виявилася завеликою для нас, щоб її зразу, „одним махом", можна було осягнути. Могло б це статися у вийняткових умовах війни, революційного зрушення в СССР, надзвичайної кризи, але в тих умовах, в яких ми живемо, нічого такого не має. Чому ж тоді не обмежити своєї цілі, не виставити завдань, які ми можемо осягнути. Ті самі, які нас повчають, що „політика це вміння висувати і боротися за можливі до здійснення завдання", ставляють оце вже більше тридцять років перед собою і перед цілою українською громадськістю ціль, якої не можна осягнути. Невже ж це політика?

Можемо з певністю сказати, що якийсь ступень співпраці, якусь координацію виступів можна б було таки осягнути, але хто про це говорить? Все, або нічого!

А тому що всього осягнути не можна, то залишається ніщо. Навіть найдовшу дорогу треба починати від першого кроку і першої милі, а в нас думають, що зразу можна опинитися на далекій меті. Ця непоміркованість у внутрішньому житті і це невміння обмежити свої цілі і втримати в рамах сприємливого для других партнерів своїх осягів кінчиться прагненням „поставити на коліна" другу сторону, змусити партнера до капітуляції, а це значить змусити його відкинути поставлені йому вимоги і заставити його боротися до останнього. Навіть у міжнародній політиці вимога „безумовної капітуляції" дуже рисковне діло. Західні альянти при кінці Другої світової війни поставили такий ультимат Німеччині і що з того вийшло?

Самі собі наложили на руки кайдани, позбавили себе можливости маневру, що так вміло використала Москва та за що приходиться платити грубо ще й сьогодні.

Мавши саме ці моменти на увазі, вірніше, навчившися цього, ми не мусіли б доходити до висновку, що ми „безнадійно поділені", а навпаки, шукати нового старту, нових можливостей. Але вихідною у цих нових пошуках мусить бути: а) всі, що є, мають таке саме право, як і ми, бути і розвиватися, б) кожен має право на свою думку і свою концепцію, так само, як і ми, бо немає між нами громадян першої і другої кляси, в) чого не можна здобути приступом, здобуваймо крок за кроком, терпеливістю, постепенно. Коли не вийшла консолідація, пробуймо концентрувати свої сили і засоби іншими дорогами, вчімся кооперувати навіть тоді, коли йдемо різними дорогами до цієї самої цілі, а найважливіше — не перехрещуймо своїх і так скромних сил, не виживаймося в обопільному поборюванні, не виставляймо себе на посміх перед чужим світом, заперечуючи, а не раз навіть оклевечуючи себе взаємно.

Розв'язання УНРади є без сумніву драматичним, для багатьох дуже неприємним фактом, але тепер нічого тратити надію, ані пробувати завертати до вчорашнього, яке скінчилося невдачею, ані плямувати себе взаємно. В нових умовах треба шукати нових форм і нових можливостей для осягнення своєї цілі, а в першу чергу для концентрації усіх наших сил і засобів.

(Продовження буде)

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

ШАХИ

Д-р Орест Попович здобув звання першуна Турніру „Інвітейшонал"

У днях 22-30 квітня ц. р. в Ню Йорку відбувся турнір 10-ох шахових майстрів, у якому відомий шахіст УСВТ „Ч. Січ", багатократний першун різних американських і українських турнірів, під сучасну пору віцечемпіон УСЦАК — д-р Орест Попович здобув звання першуна.

Метою місцевої клітини Американської Шахової Федерації — влаштувати цей турнір було, надати деяким шаховим майстрам „рейтінг", тобто точки міжнародної шахової Федерації — ФІДЕ. Тому в ньому змагалося 5 майстрів, включно з д-ром О. Поповичем, які вже міжнародний „рейтінг" мають і 5 таких, які за це відзначення змагаються.

Звітовий турнір пройшов системою — кожний з кожним, тобто 9 партій. Д-р Попович виграв 5, ремісував 4 і програв одну, здобувши разом 6 і пів точки. 2-3-тє місця поділили відомі майстри д-р Бирґер з Ню Йорку і Блакер з Клівленду із здобутком 5 і пів точки. 4-5 місця зайняли майстри — Фоерштайн і Массана, які здобули відповідно 5 і 4-ри точки.

У днях 27, 28 і 29-го мали відбутися цьогорічні шахові першенства УСЦАК. Господарем турніру є СТ „Україна" Торонто, що в цьому році святкує 30-річчя своєї діяльности.

КОПАНИЙ М'ЯЧ

„Чорноморська Січ" — Мадярський СК 2:2

Дня 30-го квітня І-ша дружина копаного м'яча „Ч. Січі" відбула чергові першенські змагання І-ої Дивізії Шейфер Ліґи, в яких ремісувала з лідером табелі гор, мадярським клюбом з м. Лінден, вислідом 2:2. До перерви „Ч. Січ" вела 2:0, що його здобув Денисюк. У другій половині гості виборoли вирівняння, використавши помилки оборонців господарів, що залишили без опіки швидких мадярських напасників.

Склад „Ч. Січі" в цій зустрічі: Фурман, Мельник, Колес, Охрименко, Нагорняк, Ганич, А. Бакун, Берман, Гречний, Денисюк, Ілемський, Грицина, Калинович, А. Ґбур — менаджер, І. Чупенко — тренер.

„Чорноморська Січ" (мол. юнаки) — Рамано (мол. юнаки) 2:1

„Чорноморська Січ" (мол. юнаки) — Рамано (мол. юнаки) 2:1

Переможні ґолі для „Ч. Січі здобули: Мирон Васьків і Тарас Стефуришин.

„Тризуб" Філядельфія — „Іґелс" Філядельфія 0:1

Були це змагання за аматорську Чашу ЗСА, які відбулися 2-го квітня у Філядельфії. Гра проходила на доброму спортовому рівні, в якій особливо змагуни „Тризуба" виявили велике бажання до перемоги та непересічну жертвенність. Завдяки імпортованим футболістам з Польщі, „Іґелс" осягнули перемогу мінімальним вислідом 1:0.

„Тризуб" - Норіставн — Італіяно 2:2

Дня 9-го квітня ц. р., „Тризуб" відбув свої чергові ліґові змагання у Норіставні з місцевим італійським клюбом, які закінчив ремісовим вислідом 2:2.

Під сучасну пору „Тризуб" займає в показнику табелі гор І-ше місце і має вигляди авансувати до вищої „Мейджор Дивізії" місцевої Футбольної Ліґи. До закінчення сезону залишилося ще 5 ліґових змагань.

„Тризуб" (юнаки) — „Ліберті Бел" (юнаки) 8:1

Ґолі для „Тризуба" здобули: Кульчицький, Яримович і Герман.

СПОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

ТАМ, ДЕ ПАНУЄ РОСІЙСЬКИЙ ІМПЕРІЯЛІЗМ В СПОРТІ

„Футбол прийшов під дах" — під цим наголовком К. Леонідов в київській „Спортивній Газеті (ч. 48, 1978) написав репортаж про Палату спорту в Ленінграді, що її спорудили російські імперіялісти, між іншими коштами і руками поневоленої України. Ось, що написав про цю споруду Леонідов: „Здаля ця споруда на фоні лісу нагадує велетенський ангар для сучасних реактивних лайнерів. Але це зовсім не приміщення для „відпочинку" літаків, а Палац спортивних гор „Зеніт" у Ленінграді, побудований з допомогою коштів „Спортлото"... Вас зустріне світле просторе фоє з роздягальнями... Головне, що тут є все до послуг футболістів. Палац має тренувальне значення, тому в ньому передбачено все, щоб заняття проходили в нормальних умовах: від необхідного допоміжного спорядження до чудово обладнаного медичного кабінету. Та, безумовно, гордість палацу — футбальне синтетичне поле... Спеціяльна кімната надана у розпорядження журналістів. З неї, до речі, передавалися звіти в „Спортивну Газету" про змагання за Трофей „Неділі"... Про будову подібного Палацу в столиці України існують тільки проєкти.

Зате в тій же „Спортив-Газеті" з 18-го квітня поміщений репортаж так зв. „рейдової бригади" В. Білейчука — студента Львівського держ. університету, Я. Наганди — інструктора „Колоса" і В. Михайлова — кореспондента „Спрот. Газети". Ось, що ця бригада знайшла на спортових базах поневоленої України: „... Накрапав дощ. До кісток проймав пекучий вітер. Чергове тренування футболістів зі львівської ДЮСШ ч. 4 (Дитячої Юнацької Споротової Школи) на стадіоні Юних піонерів підходило до кінця.

— А зараз почнеться найнеприємніше, — каже тренер В. Мандзяк. — Адже на базі до наших послуг лише футбольне поле і дві крихітні, неосвітлені, холодні роздягальні. Про який відпочинок може йти мова, коли немає тут найелементарнішого: опалення, води. І в таких умовах починають спортовий шлях сотні хлопчаків!.. Для багатьох, якщо відверто, він на цьому і завершується. По-перше, батьки частогусто після таких тренувань забороняють своїм дітям відвідувати їх, по-друге, ентузіязм самих учнів швидко згасає...

Чимало до редакції надходить листів і від сільських спортсменів Львівщини, в яких ідеться про занедбані бази. Ми побували на деяких з них. Цікаві події сталися в селі Загірочка Жидачівського району. Тамтешні шанувальники фізичної культури звели футбольне поле, однак потім на цій території почалось будівництво школи. Здається, поважна причина, але ж був і кращий варіянт — школу побудувати поруч (місця було вдосталь). Тоді учні мали б готову базу. А сільські футболісти тим часом спорудили ще одне поле. Ну, нарешті, можна натягувати сітки на ворота... Та ба! У спортсменів з'явився ще один суперник — працівники районного відділення зв'язку, що встановили якраз на лівому розі атаки кабельний стовп. Тепер сільські футболісти вирішують питання: чи братися за зведення третього поля..."

Ось ці два наявні факти подані „Спортивною Газетою" ясно і недвозначно свідчать про нахабний російський імперіялізм, теж в спорті, який поневолює і визискує українську спортову молодь, залишаючи її в жалюгідних обставинах, водночас будуючи розкішні спортові Палати в російських містах для російських „старшобратніх" спортовців.

Подав (от)

СПОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Українки віцечемпіонками СССР у відбиванці

В днях 7-15 квітня ц. р., в м. Свердловську відбувся заключний турнір 9-ми найкращих відбиванкових дружин совєтської імперії за звання чемпіона, в якому взяли участь такі дружини: „Спартак" Ленінград, ЦСКА (Армія), „Нефтчі" Баку, „Динамо" Москва, „Автомобіліст" Ташкент, „Уралочка" Свердловськ, „Аврора" Рига і „Іскра" Ворошиловград, Україна. Згідно з вислідами цього турніру звання чемпіонок і золоті медалі здобула „Уралочка". Завдяки перемозі 3:0 сетів з „Авророю", що її здобули українки в передостанньому дні турніру — „Іскра" з Ворошиловграду, єдина українська дружина в першій вісімці осягнула звання віцечемпіонок СССР. Срібні медалі вручили таким змагункам: Є. Назаренко, В. Колесник, Р. Гатін, Л. Мелешко, Л. Пастух, Н. Коростиль, Н. Єрьомін, Л. Русальська, Т. Черкас і Л. Іванова. Підготував цю дружину до турніру майстер спорту В. Беляєв.

КОПАНИЙ М'ЯЧ

Чергові висліди чемпіонату СССР українських дружин

„Динамо", Тбілісі — „Динамо" Київ 1.0

Після ремісу в Одесі з місцевим „Чорноморцем", футболісти з столиці України зазнали поразки в столиці Грузії з місцевим „Динамо" мінімальним вислідом 0:1. Глядачів 65.000.

„Дніпро" Дніпропетровськ — „Зоря" Ворошиловград 0:2

Тією перемогою „Зоря" затримала свою трирічну перемогу на стадіоні „Дніпра". Цій зустрічі двох українських дружин приглядалося 23.000 глядачів.

„Чорноморець" Одеса — „Спартак" Москва 2:1

Добре підготовив цей український клюб до нового сезону А. Зубрицький. Після ремісу з київським „Динамо" — „Чорноморець" цим разом здобув перемогу з сильним московським клюбом, яким є „Спартак". Обидва ґолі для переможців здобув Устимчук. Цій зустрічі приглядалося 22.000 глядачів.

КОПАНИЙ М'ЯЧ

„Чорноморська Січ" — Петерсон Спорт Бойс 0:1

Тієї поразки І-ша дружина зазнала в чергових першенських змаганнях, що відбулися на площі Фарчерс Гров в Юньйон, 23-го квітня ц. р.

На початку в грі переважали господарі, але в ході змагань перуанці поступово перебирали ініціятиву, завдяки якій ще перед перервою здобули свого переможного ґоля. В другій половині гості в більшості володіли м'ячем і успішно ліквідували ці небезпечні акції „Січовиків", з яких вони могли щонайменше вирівняти вислід змагань. Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Фурман, Калинович, Колес, Охрименка, Касіяненко, Ганич, Денисюк, Гречний, Нагорняк, . Вакун, Ідорійо, Ілемський. Менаджер А. Ґбур, тренер І. Чупенко.

„Чорноморська Січ" (мол. юнаки) — Блюмфілд „Б" (мол. юнаки) 5:0

Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули: Турянський — 3, Кряк і А. Пенцак по одному.

„Чорноморська Січ" (Юнаки) — Четам СК (Юнаки) 0:5

(от)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

ЧІКАҐО, Ілл. Секретар Т-ва ім. Є. Коновальця 423 Відд. повідомляє, що збирання вкладок відбувається що п'ятниці від год. 7-8 веч. та в неділю від 12-1:30 по пол., в приміщенні Української Книгарні при 2315 W. Chicago Avenue. — Секретар.